ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 297

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία Δρ. 50. —	Ἑξαμ.	δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» ΦΡ. 50 —	»	ΦΡ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4. —	»	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	» Λίρ. 1. —	»	Σελ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

Η "ΣΦΑΙΡΑ,, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

ΗΔΥΠΑΘΕΙΑ

Ὁ Νοομάντης τῆς Σφαίρας

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνοιαφερουμένων πρὸς διάσημον ἐν Κωσταντινουπόλει νοομάντην καὶ ἀνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια
Πνευματισός, ὑπνωτισμός, τηλεπάθεια
Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.
Συνενεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς, Πλήρης μυστικότης. Γράψατε, Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.
Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δὲ ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης δι' ὑθλυρίζω ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὀιρων' ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

Μ. Κ., Πειραιᾶ : Γάμον δὲν διαβλέπω. Ἡ οἰκία θὰ πωληθῇ βιαστικά, Ταξεῖδιον δὲν θὰ κάμετε. Τὸ ραντεβοῦ δίδεται συχνά. Θὰ ἔχῃ καλὸν ἀποτέλεσμα. Τὸ Γ. δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ. Οἱ ἀδελφοί σας δὲν φροντίζουν πλέον γιὰ σᾶς.

ΜΙΡΚΑΝ, Κέρκυραν : Εἰς τὴν ζωήν σας ἐπαίξατε τὸν πρωτεύονα ρόλον σὲ κάποιο οἰκογενειακὸν δρᾶμα. Ὁ γάμος μὲ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο θὰ νίνῃ. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΙ

Ἐνῶ κατέβαινα τὴν Λεωφόρον Ἀκροπόλεως, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἑορτὴν ποὺ ἐδόθη ἐπάνω στὸν ἱερὸν βράχον πρὸ τριμήνου τοῦ μικροῦ Ἰωάνδοῦ Τζέκυ Κούγκαν, ἕνας θλιβερὸς συλλογισμὸς μοῦ ἐχάλασεν ὅλη τὴν διάθεσιν : Ὁρίστε τί συλλογιζόμουν: Παρ' ὀλίγον νὰ πέσωμε ὅλοι κάτω γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω μας αὐτὸς ὁ μικρὸς κατεργαράκος. Τσακισθήκαμε ὅλοι γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώσουμε πόσον εὐτυχεῖς μᾶς κατέσησεν ἡ ἐπίσκεψίς του, λιγωθήκαμε στὸ μισό του χαμόγελο, ἐδυστυχήσαμεν μὲ τὴν σιωπήν του, μᾶς γλυκοκύτταξε κι' ἐμεθύσαμε, μᾶς ἀγριοκύτταξε καὶ μᾶς ἐφάνηκε τότε ὁ οὐρανὸς σφοντῆλι. Τὸν ἀνεβάσαμε καὶ στὴν ἱεράν μας Ἀκρόπολιν καὶ τὸν ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τῆς ἕδρας ὅπου πιθανὸν νὰ ἐκάθητο κάποτε ἄλλοτε ὁ Περικλῆς, καὶ τὸν ἐβοηθήσαμε νὰ κάμῃ τσίσα, ὥσπερ φιλόστοργοι ντντάδες, εἰς τὴν γωνίαν ὅπου πιθανὸν νὰ ἐδίδασκε κάποτε ὁ Σωκράτης. Καὶ γιατὶ αὐτὰ ὅλα ;

Διὰ νὰ τιμήσωμεν τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ μικροῦ ; Δὲν τὸ πιστεύω. Μᾶλλον διὰ νὰ τιμήσωμεν τὰ ἑκατομμύριά του. Δουλοπρέπεια, φίλες μου, δουλοπρέπεια ποὺ γεννᾷ θλιβερὲς σκέψεις διὰ τὸ μέλλον μας. Εὐτυχῶς ποὺ στὸν θόρυβον αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἐδόνησε τὰς Ἀθήνας ἐξ αἰτίας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ αὐτοῦ Τζέκυ λίγες μητέρες ἔλαβον μέρος. Ἡ περισσότερες ἐμειδίασαν εἰρωνικὰ κ' ἔμειναν στὴ δουλειά των.

Ἔφερε χρήματα καὶ δῶρα γιὰ τὰ Προσφυγόπουλα ὁ Τζέκυ Κούγκαν. Πολὺ καλά. Ἐφθαναν αἱ εὐχαριστίαι τῶν ἐπισήμων. Ἂς ἔλειπεν αὐτὸς ὅλος ὁ συναγερμός, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπροξένησε θλιβερὰν ἐντύπωσιν ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸν μικρὸν Τζέκυ.

Ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν πολλὰ παιδιὰ ποὺ παρέχουν ἐνδείξεις μεγαλοφυΐας. Κι' ὅμως γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ κανεὶς δὲν βρίσκεται νὰ πῇ τίποτε, νὰ γράψῃ τίποτε, νὰ τὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς γονεῖς του, νὰ τ' ἀναδείξῃ, νὰ τὰ στείλῃ στὸ ἐξωτερικόν... Ἀλλὰ λησμονῶ... Δὲν ἔχομεν καιρὸν ἐμεῖς ἐδῶ γιὰ τέτοια πράγματα. Καταγινόμεθα νὰ ρεκλαμάρουμε τοὺς διαφόρους Τζέκιδες καὶ νὰ καθιστῶμεν τοὺς γονεῖς τῶν ἑκατομμυριούχους.

Η ΖΙΡΚΟΔΕΙΤ

ΘΥΜΗΣΟΥ ΤΟΤΕ

Ὅταν ποτὲ καὶ σὺ θὰ στολισθῇς
μὲ λεμονιᾶς τὰ κάτασπρα λουλούδια
στὴ νυφική σου κλίνη σὰν βρεθῇς
μὲ τῆς πομπῆς τὰ χαρωπὰ τραγούδια,

Θυμήσου τότε κάποια ἐποχή,
τοῦ βίου σου στιγμὲς εὐτυχισμένες,
ποὺ πέρασες μαζὺ μὲ μιὰ ψυχὴ
σὲ νύκτες μακρυνές, λησμονημένες...

Π. Ν. ΒΡΟΥΣΤΗΣ

σεῖς, δηλαδὴ ἐὰν δὲν εἶσθε τόσον διστακτική, τόσον ἰδιότροπος. Σᾶς εὐνοεῖ ἡ τρίτη. Ταξεῖδι.

Τ.Ι.Σ', Κομοτινή : Ἕνας δικός σας ἀσθενεῖ. Στὸ σπίτι τὸ λευκὸ ποὺ συχνάζετε σᾶς ἀγαποῦν πολύ. Μὲ κάποιον ἀνώτερόν σας ἤλθατε εἰς τὰ λόγια. Φυλαχθῆτε ἀπ' αὐτόν, Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε ἀγαθώτατος, εἰλικρινής, πλὴν εὐπιστος καὶ εὐπαθής. Ἀγαπᾶτε μὲ μανίαν τῆς μελαχροινές.

ΙΣΜΗΝΗΝ, (Ὀρφανό) : Ἀνάγκη νὰ ἔχω τὴν φωτογραφίαν σας διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω λεπτομερῶς.

ΜΑΡΣΕΔΗΝ, Ἀθήνας : Ὁ ἀγαπημένος σας εἶναι πολὺ καλὰ καὶ μὴ ἀνησυχῆτε. Ἡ Δομινίκη σᾶς συνιστᾷ νὰ μὴ φοβῆσθε γι' αὐτόν. Ἡ εὐτυχία εἶναι ἰδική σας. Ἔρχεται ὁ ἀγαπημένος σας. Ἡσυχάσατε.

Α. Μ. Ν.: Ὁ ἄνδρας σας καταστρέφει τὴν οἰκογενειακήν του εὐτυχίαν. Συνεργοὺς ἔχει τοὺς φίλους του, ἰδίως τὸν Ν. Θὰ ζήσῃ ἀκόμη 11 ἔτη. Τὸ μέλλον σας γεμᾶτο σύννεφα καὶ ὁμίχλην. Ἐκάματε μίαν κακὴν ἀρχήν. Ὑποθέτω ὅτι δικαίως πάσχετε.

ΚΑΡΜΕΝ : Θὰ ὑπανδρευθῆτε ἐξ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἤδη ἔχει πλημμυρίσει τὴν καρδίαν σας. Ἡ Α. θ' ἀποκτίσῃ θῆλυ. Δὲν θὰ ζήσῃ ὅμως πολύ. Γάμον τοῦ ἀδελφοῦ σας δὲν διαβλέπω, Φροντίσατε νὰ μὴ πικραίνετε τοὺς δικούς σας, μὲ τὴν ἐλαφροτητά σας. Αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ κάμετε.

ΚΑΤ. ΣΑΡΑΒΑΝΟΥ : Θὰ ὀνομάζεται Γεώργιος κ ιὰ θὰ ἐπαγγέλεται τὸν ἔμπορον,

ΤΕΡΕΖΑΝ, Ξάνθην : Μέλλον λαμπρὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ ζώδιόν σας εὑρίσκεται πλησίον τοῦ δευτέρου κύκλου τῆς εὐτυχίας. Προβλέπω πολυτεχνείαν καὶ εὐπορίαν ἀξιοζήλευτον, γάμον δὲ σύντομον, ὄχι ὅμως ἐξ ἔρωτος.

ΑΜΠΛΑΝ, Κέρκυραν : Τὸ ταξεῖδιόν σας θὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Ὁ νέος ἐκεῖνος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ, δὲν σκέπτεται ὅμως νὰ σᾶς νυμφευθῇ. Πλούτη δὲν διαβλέπω Πλούτη γιὰ σᾶς εἶναι τὰ ἀδέλφια σας. Ἡ ἐπάνοδός των ταχεῖα, ταχίστη.

ΡΑΝ, Σῦρον : Μὴ σᾶς ἀρέσει νὰ ἐλπίζετε εἰς εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν, κατὰ βάθος θεωρεῖτε ἀδύνατον. Ἐκεῖνος ὑποφέρει γιὰ σᾶς, σᾶς λατρεύει, ἐὰν ὅμως τὴν νυμφευθῆτε θὰ σᾶς καταντήσει δυστυχῆ λόγῳ τοῦ δυστρόπου χαρακτῆρος της. Τίποτε ἄλλο.

Μ. Σ. Β., Ἀθήνας : Θὰ σᾶς βοηθήσω ὅσον δύναμαι διὰ νὰ ἐπιτύχετε τῆς ποθητῆς ἑνώσεως. Καὶ θὰ ἐπιτύχετε, διότι τὸ θέλω, φθάνει νὰ εἶσθε πιστὴ εἰς αὐτόν, διότι τώρα τελευταῖα δὶς ἀτεπειράθητε ν' ἀπιστήσετε.

ΚΟΝΑΥΔΕΝΙΑΝ. Ἀθήνας : Τὸ πρόσωπον' μὲ τὸ ὁποῖον ἀλληλογραφεῖτε ἕνα μόνον σκέπτεται, εἰς ἕνα ἀποβλέπει : Πῶς νὰ σᾶς παρασύρῃ. Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν Ν. Ἡ Μαρία σᾶς ἐχθρεύεται.

Ἔλαβον καὶ τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων κὴ κυρίων : Ν. *Σάλδα, Ρουμελιώτισσας, Ἴντας, Μόλλυ, Μ,Κ.Λ.Κ., Λευκῆς περιστερᾶς, Χορευτοῦ, Μ,Π,Ρ', Γ.Ι.Α., Παλληκαρᾶ, Μελαχροινοῦ, Μαραμένου κοριτσιοῦ τοῦ Ὀλύ που, Κ.Π,Φ , Κάρμεν Σιλβα, Δήμου Ἀλεξίου, Ἀκαταστάτου, Ε. Ψ. Γ , Π Χονδρέα, Ἔρημης βαρκούλας, Βασιλ, Κορ., Παιδιοῦ τοῦ ποταμοῦ, Κικῆς, Παναγιωτίτσας, Ρόδου ἀμυθίστου, Ἀγριολούλουδου, Λαγωνικοῦ τοῦ χωριοῦ, Μάρθας Μ., Δ Φ. Κ., Ἀπάχη, Ἀκζοῖζέτας, Μελαγχολικῆς, Καμέλιας, Γαλάτειας, Γ, Κ., Κολασμένης ψυχῆς.*

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΣΑΣ

Ὁ Νοομάντης ἀναλαμβάνει τὴν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἐξήγησιν διαφόρων ὀνείρων. Περιγράψατε σαφῶς καὶ ἐν συντομίᾳ τὸ ὄνειρόν σας, στείλατε τὴν περιγραφὴν εἰς τὸν Νοομάντην καὶ θὰ ἔχετε διὰ τῆς «Σφαίρας» τὴν ἐξήγησίν του.
Δικαίωμα δι' ἑκάστην ἐξήγησιν δρ. 10

Εἰς ὅλους θ' ἀπαντήσω διὰ τῆς «Σφαίρας» κατὰ σειράν.

Ι, Καλέντζον, ἔγραψα εἰς τὴν πρώτην διεύθυνσίν σας. Βαο Παππᾶν, ἐὰν στείλετε καὶ τρίτην ἐπιστολὴν μὲ ἠλλοιωμένον τὸν γραφικόν σας χαρακτῆρα, ὅπως σονέβη μὲ τὴν δευτέραν, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι νέον ὄνομα θὰ σᾶς εἴπω Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

Τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς «Σφαίρας», ἀποτελεῖ ὅ,τι ὡραιότερον καὶ καλλιτεχνικώτερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ περιοδικὸς τύπος ἀπὸ τυπογραφικῆς καὶ συνταικτικῆς ἀπόψεως. Ἐντελῶς ξένη ἡ σύνταξις τῆς «Σφαίρας» ἀπὸ τὸν θέρυθον τῶν πολυσελίδων καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸν ἐπηρεασμὸν τοῦ πανικοῦ τῆς κυκλοφορίας, ὁ ὁποῖος κατέλαβεν ἐσχάτως τοὺς ἐκδότας τῶν πολυσελίδων περιοδικῶν, κατορθώνει νὰ φαίνεται συνεπὴς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ἀναλάβει ἀπέναντι τῶν ἀναγνωστῶν της. Ὲ καλῆς πίστεως ἀναγνῶσται εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐκτιμήσουν τοὺς κόπους μας καὶ τοὺς ἀγῶνας μας. Οἱ τυχὸν κακόπιστοι καὶ ἐκ συστήματος δύστροποι ἂς μὴ γυρίσουν νὰ μᾶς κυττάξουν διόλου. Ἡμεῖς οὐδέποτε θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς καταφέρωμε διὰ τῆς μεθόδου τοῦ πολυσελίδου.

Ὁρίστε καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Φιλικοῦ διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος, περιοριζόμενος εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν, δύναται νὰ συνεχισθῇ, μετατιθέμενος εἰς τὴν στήλην τῶν ἰδιαιτέρων.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος τετρακόσιοι περίπου ἀναγνῶστριαι καὶ ἀναγνῶσται τῆς «Σφαίρας» δημοσιεύσαντες τοὺς χαρακτῆρας των. Εἰς τὴν ψηφοφορίαν δὲ ὑπὲρ τὰς 6 χιλιάδας ἀναγνωστῶν. Ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν κοριτσιῶν συνεκέντρωσε τὰς περισσοτέρας ψῆφους τὸ *Ρόδον τοῦ Σταμπούλ*, (ψῆφοι 60). Κατόπιν ἔρχονται κατὰ σειράν : Δευτέρα *Ὀρφανούλα*, μὴ ψήφους 62. Τρίτη *Μνηστὴ τοῦ πόνου*, μὲ ψήφους 57. Τετάρτη *Προσφυγοπούλα* 54 καὶ πέμπτη *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, μὲ ψήφους 38. Πρῶτος *Ρεμβασμὸς* 54. Ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν νέων : Δεύτερος *Ἰδανικός*, μὲ ψήφους 44. Τρίτος *Τραγκαβὲλ* 37. Τέταρτος *Ἰωαννίδης* 28. Πέμπτος *Βιλλαρὲς* 26.

Περὶ τοῦ λευκώματος καὶ τῶν βραβείων θὰ τὰ ποῦμε στὸ προσεχές, γιατὶ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μοῦ μείνῃ χῶρος γιὰ νὰ μιλήσω περὶ τῶν ἔργων τῶν ἀναγνωστῶν.

Θὰ ἤθελα μιὰ διαβεβαίωσίν σας, κ. *Κ. Προεστ*, ὅτι τὸ ἔργον σας «Σκόρπια λουλούδια» εἶναι γνήσιον προϊὸν τῆς ἰδικῆς σας μόνον ἐμπνεύσεως. Μοῦ φαίνεται πὼς μοιάζει μὲ κάτι σχετικὸν τοῦ *Lamartine*.—"Οχι δά, κ. *Βουμβλιν*. Κοτζά μ' ἄνδρας νὰ φοβηθῆτε τὸ μπουρνοῦζι. Σὰν πολὺ ἐπιτήδευμένο —Οὔτε ρυθμός, οὔτε μέτρον, οὔτε ρῖμα ὑποφερτή, κ. *Γ. Καραμπαλ*.—Ἐγκρίνω τὸ ἔργ, κ. *Π. Ντολόρ*, («Ἡ κοκέττα ἡ Λύβα»).—Ἐπὶ τέλους μάθετε ὀλίγην ὀρθογραφίαν κ. *Β Τσουκαλ*. Αὐτὰ τὰ ὀρθογραφικά σας δοκίμια μὲ νευριάζουν πολύ. —Ὅταν ἐδιάβασα τὰ ἔργα σας, *Χορταριασμένε τάφε* ἐνόμισα πὼς βρίσκομαι μέσα σὲ σανατόριο. Ἕνας νέος πεθαίνει φθισικός... Καὶ ὕστερα ;... Εἶνε ὑποχρεωμένοι οἱ ἀναγνῶσται νὰ διαβάσουν περιγραφὴν τῆς κηδείας του ; Σᾶς ἐρωτῶ.—Δὲν ἔλαβα ἴσως τίποτε, κ. *Δράκο*.—Εὐχαρίστως θὰ δεχόμουν μερικὲς μεταφράσεις σας, κ. *Ρ Νικολαΐδη*. Γιὰ τὰ κοπλιμὰν σᾶς εὐχαριστῶ — Οἱ στίχοι σας ἔντελῶς πρωτόλεια ποιητικά, κ.Μ. Ἀνᾶπιμένετε νὰ μᾶς δώσετε ἀργότεραὑποφερτοὺς στίχους γράφετε πολλά, σχίσατέ τα ὅλα καὶ μὴ δημοσιεύσετε τίποτε. Ἀκόμη.

Ἀπαντήσεις διὰ τὸν διαγωνισμὸν περὶ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Κουτσογιάννη ἔστειλαν οἱ ἑξῆς μέχρι τώρα : *Δὶς Γουλάκι, Μαριάνθη Γιαννά, Λιλὴ Νικολαΐδη, Ἀρετὴ Χρυσοστόμου, Ν Σφυρῆς, Παναγ. Σούτσας, Πάν. Κ. Βέλλιος, Θηρεσία Ἀργυροῦ, Ἀλκμήνη Καγιακοπούλου.*

—Κύριε Νικ. *Ἀδραχτᾶ*, γιὰ τὰ συγχαρητήρια σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

"ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ. .,,

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο "ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ,.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλη φορὰ ἐρχόμουν πραγματικῶς στὸ θάνατο κι' αὐτὸ τὸ συλλογιζόμουν. Τώρα, μὲ τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία, μ' ἕνα νευρικὸ πονοκέφαλο ἀξαφνα, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ξανασηκωθῶ. Θὰ εἶναι τῆς ἡλικίας.

—Ὦ, ἔκαμε ὁ Ἰάσων, ἂν ἦταν τῆς ἡλικίας, θὰ τὄχα κι' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν συλλογίστηκα σοβαρὰ πὼς μπορεῖ νὰ πεθάνω!... Ἐσεῖς ;... Καλὰ λοιπὸν τώρα; ἐντελῶς καλά ;

—Ὦ, μὰ ναί !

—Σᾶς ἔφησε ὁ φόβος τοῦ θανάτου ;

—Σήμερα μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ πεθάνω ποτέ !

—Θὰ μποροῦσε λοιπὸν κανεὶς νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ ζωή ;

—Καὶ γιὰ χαρούμενη ζωὴ μάλιστα ! Ξέρετε πὼς εἶναι ἡ διάθεσή μου τώρα ; Νά, ἤθελα νὰρθῇ κάποιος καὶ νὰ μοῦ φέρῃ μιὰ εἴδηση ποὺ νὰ μοῦ προξενήσῃ μεγάλη, μὰ πολὺ μεγάλη χαρά !...

Κι' ὁ Ἰάσων ζωηρά :

—Ἀγαπητὴ Μαριτάνα ! Ἔχω μιὰ εἴδηση ἐγώ ! Κι' ἴσως... δὲν ξέρω.. μπορεῖ νὰ σᾶς προξενήσῃ καὶ τὴ χαρὰ ποὺ ποθεῖτε. Θὰ μπορούσατε νὰ τὴ μαντέψετε κι' αὐτή ;....

—Ὦ, ναί ! βεβαιότατα !

—Τί ;

—Νά, σκεφτήκατε κι' ἀποφασίσατε... νὰ μὲ πάρετε, χωρὶς νὰ σᾶς νοιάσῃ γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα. Ἔτσι ;

—Ναί !

—Εἴδατε τί εὔκολα ποὺ τὸ μάντεψα προχτὲς καὶ τἄλλο.

—Δηλαδή ;

—Γιατὶ ὅλοι, μὰ ὅλοι ὅσοι μάγάπησαν στὰ δέκα αὐτὰ χρόνια, στὴν ἀρχὴ φυσικὰ δοκίμαζαν νὰ μὲ κάμουν ἐρωμένη «Τί εἶχα νὰ χάσω ;» ἔλεγαν... Κι' ἅμα ἔβλεπαν πὼς δὲν ἦταν τόσο εὔκολο, μοῦ ἐπρότειναν νόμιμο γάμο, χωρὶς νὰ ποὺς νοιάζῃ κι' αὐτοὺς γιὰ τὴν ἱστορία μου.

—Τὸ πιστεύω, ἔκαμε ὁ Ἰάσων.

Μὰ πῶς ἐσεῖς δὲν δεχτήκατε κανένα ;

—Γιὰ τρεῖς λόγους, φίλε μου, τὸν ἕνα σπουδαιότερο ἀπ' τὸν ἄλλο !

Καὶ τοῦ ἐξήγησε :

Πρῶτο, κανένα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀγάπησαν δὲν ἔλαμε ἀγαπήσει κι' ἐκείνη. Γιατὶ τὴν κατεῖχε ἀκόμα ὁ ἄλλος. Δὲν ζοῦσε παρὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναβρῇ καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Κι' ὅταν μιὰ γυναῖκα θέλῃ νὰ ξαναβρῇ κάποιον καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, αὐτὸ σημαίνει ἀπλούστατα πὼς τὸν ἀγαπᾷ... Τέλος δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ κανένα ἀπὸ κείνους, γιατὶ τῆς φαινόταν πὼς θἄκανε ἕνα εἶδος ἐκβιασμοῦ. Κανεὶς τους δὲν ἦταν ἀνώτερος ἀνθρωπος, ἐλεύθερος ἀπὸ προλήψεις Κοινοὶ ὅλοι, ταπεινοί, μικροί, δὲν αἰσθάνονταν παρὰ ἕναν ἔρωτα, ἕναν πόθο μᾶλλον, ποὺ τοὺς ἐτύφλωνε καὶ τοὺς ἔσπρωχνε, ὡς τὴν θυσία. Ἔ, δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ, δὲν τὸ καταδεχόταν. Κι' ἔπειτα συλλογιζόταν πὼς ἀφοῦ ἰκανοποιοῦσι τὸν πόθο τους, θἄβλεπαν πὼς δὲν ἄξιζε τόση θυσία καὶ θὰ τὸ μετάνιωναν. Θὰ κλονιζόταν καὶ θὰ δεχόταν ἴσως ἡ Μαριτάνα. μόνο ἂν ἔβλεπε κανένα ἔρωτα μεγάλο ἀληθινό, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν τυρλώνουν παρὰ φωτίζουν. Ἀλλὰ οἱ ἄνδρες ποὺ γνώριση, ὡς τότε, δὲν ἦταν ἱκανοὶ νὰ αἰσταν θοῦν τέτοιο πρᾶγμα !

* * *

Τὴν ἄκουσε σιωπῶντας. Τὰ λόγια της τοῦκαναν ἐντύπωση βαθειά. Κι' ἔπειτα ψιθύρισε !

—Θέ μου !... Ὑπάρχουν λοιπόν, ἰσχύουν καὶ γιὰ μένα οἱ τρεῖς αὐτοὶ λόγοι ;

—Ὅλοι ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐσᾶς σᾶς ἀγαπῶ. Σᾶς τὸ εἶπα καὶ προχτές. Εἶσθε ὁ μόνος ποὺ μοῦ ἐπιβληθήκατε τώρα ποὺ εἶμαι μεγάλη, ὕστερ' ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἀγάπησα σὰν εἶμουν μικρὰ κι' ἔπαιρνα τὸν κοῦκο γι' ἀηδόνι. Ὅσο γι' αὐτόν, νὰν «ἀρραβωνιαστικό» μου,— ἄ, δὲν ὑπάρχει λόγος,—ἔπαψα πιὰ νὰ τὸν λογαριάζω, γιατὶ εἶδα πὼς δὲν ἄξιζε τὸν κόπο.

—Τὸν ξαναβρήκατε ; ! φώναξε μὲ τρόμο ὁ Ἰάσων.

Ἡ Μαριτάνα χαμογέλασε :

—Ναί... μὴν τρομάζετε.

—Μὰ πότε ;... Τὴν ἄλλη φορὰ μοῦ εἴπατε...

—Σᾶς γέλασα.., δηλαδὴ σᾶς τὄκρυψα. Γιατὶ τὸν εἶχα ξαναβρῇ. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΔΙΣ ΚΑΙΚΙΛΙΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Κωμῳδία μόνον εἰς μίαν πρᾶξιν λόγῳ ἐλλείψεως ὑλικῶν.

Πρόσωπα : *Ὁ Κος Βισμούθιος, ἡ κ. Βισμουθίου, ἡ δις Καικιλία, κόρη των.*

Ὁ κ. Βισμούθιος.—Πολυξένη, δὲν νομίζεις ὅτι παρὰ πολλοὶ νέοι μαζεύονται τώρα-τώρα στὸ σπῆτι μας ;

Ἡ κ. Βισμουθίου.—Τί νὰ γίνῃ, Ἀρταξέρξη μου; Ὅταν κανεὶς ἔχει κορίτσι τῆς παντρειᾶς..

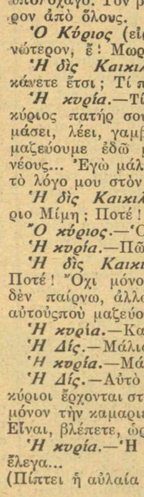

Ὁ κύριος.— Καλὸ αὐτό, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐσὺ ξανοίγεσαι πολὺ μὲ τοὺς διαφόρους υποψηφίους μνηστῆρας τῆς κόρης μας. Π.χ προχθὲς τὸ βράδυ ἤσουν μιὰ ὥρα ὁλόκληρη κλειδωμένη στὸ μπουντουάρ σου μ' ἐκεῖνον τὸν ὑπολοχαγὸ τῆς διαχειρίσεως.

Ἡ κυρία — Ἄ, μπά. . . ἔχομε καὶ ζήλειες τώρα; Ἂν δὲν πεισθῶ τελείως περὶ τῆς ἀτομικῆς ἀξίας ἑνὸς κυρίου βεβαιώσου πὼς δὲν θὰ τὸν κάμω γαμβρὸν μου . . . Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ καλοῦ χαρακτῆρος του...Δεν δίδω ἐγὼ στὴν Καικιλία τὸτ τυχότα . , . Ποιὸς ἄλλος ὅμως ἀπὸ μένα ἔχει καθῆκον νὰ ἐξετάσῃ τὶ εἴδους ἄνθρωπος εἶνε ὁ κύριος τάδε ἢ ὁ κύριος δεῖνα ποὺ μᾶς παρουσιάζεται γιὰ γαμβρός;.. Ἄλλωστε ξέρεις πὼς εἶμαι μοναδικὴ εἰς τὴν ψυχολογίαν.

Ὁ κύριος.— Ναὶ . . πῶς... Τῆς προάλλες φαγώθηκες νὰ δώσουμε τὸ σπίτι μας σ'ἐκεῖνο τὸν τραπεζίτη καὶ ε'δες τί μᾶς ἔφτιασε. Μᾶς ἔφαγε τέσσαρα νοίκια..

Ἡ κυρία. — Στοὺς γαμβροὺς ὅμως δὲν θὰ πέσω ἔξω. Κάνε δουλειά σου καὶ θὰ δῆς.

Ὁ κύριος.—Ὄχι δά... Ἐγὼ ἐννοῶ νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ παζάρι τῶν γαμβρῶν. Δὲν θὰ τὸ κάνω ἐγὼ τὸ σπῆτι μου ἔνθεσιν. Ἡ Καικιλία θὰ παντρευθῇ ἐκεῖνον ποῦ θὰ τῆς πῶ ἐγώ. Ἔννοια σου κ' ἐγὼ τάχω κανονίσει...

Ἡ κυρία.—Πῶς... μ' ἄφησες λοιπὸν νὰ ἐντεθῶ στὸν κόσμο ; Ἀρταξέρξη, πρόσεχε... Ἔχω δώσει τὸ λόγο μου.

Ὁ κύριος.—Σὲ ποιόν ;

Ἡ κυρία. — Σ' ἐκεῖνον τὸν ὑπολοχαγό. Τὸν βρίσκω ἱκανώτερον ἀπὸ ὅλους.

Ὁ Κύριος (εἰρωνικά).—Ἱκανώτερον, ἔ ! Μωρέ...

Ἡ δις Καικιλία.—Μὰ γιατὶ κάνετε ἔτσι ; Τί πάθατε πάλι ;

Ἡ κυρία.—Τί πάθαμε ; Ὁ κύριος πατήρ σου σοῦχει ἑτοιμάσει, λέει, γαμβρόν... Κ' ἐμεῖς μαζεύουμε ἐδῶ μέσα ἕνα σωρὸ νέους... Ἐγὼ μάλιστα ἔδωσα καὶ τὸ λόγο μου στὸν κ. Μίμη.

Ἡ δις Καικιλία.—Στὸν κύριο Μίμη ; Ποτέ !

Ὁ κύριος.—Ὁρίστε τα.

Ἡ κυρία.—Πῶς ;

Ἡ δις Καικιλία. — Ποτέ ! Ποτέ ! Ὄχι μόνον τὸν κ. Μίμη δὲν παίρνω, ἀλλὰ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μαζεύονται ἐδῶ μέσα.

Ἡ κυρία.—Κανένα ;

Ἡ Δίς.—Μάλιστα. Κανένα.

Ἡ κυρία.—Μά, παιδί μου..,

Ἡ Δίς.—Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω. Αὐτοὶ ὅλοι οἱ κύριοι ἔρχονται στὸ σπῆτι μας γιὰ νὰ βλέπουν μόνον τὴν καμαριέρα μας. Ἔτσι ἀνεκάλυψα. Εἶναι, βλέπετε, ὡραιοτέρα ἀπὸμᾶς ἡ Μαρία...

Ἡ κυρία.—Ἡ καμαριέρα μας;.. Κι' ἐγὼ ἔλεγα...

(Πίπτει ἡ αὐλαία γιὰ νὰ μὴν πέσῃ... ξῦλο).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

"ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ,...

Ι Π. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ καμαριέρα—ἰδιαίτερή της καμαριέρα ἦταν ἡ παλιὰ ἐκείνη Φρόσω, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας της, ἀνύπαντρη ἀκόμη καὶ ἀφωσιωμένη σ' αὐτὴν—ἡ καμαριέρα λοιπὸν μ' ἕνα ὕφος γελαστὸ μαζῆ καὶ πονηρό, τῆς παρουσίασε, σ' ἕνα δίσκο ἀσημένιο, μιὰ κάρτα

Ἀπὸ τὸ ὕφος τῆς Φρόσως κάτι ὑποπτεύθηκε ἡ Λίνα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ φανταστῇ πὼς θὰ διάβαζε στὴν κάρτα :

«Τάσος Χουσάνθης, Ἀος γραμματεὺς τῆς ἐν..... πρεσβείας».

Τὸ χρῶμα της ἄλλαξε ἀπότομα.

—Ἤρθε !... ἐψιθύρισε σιγ

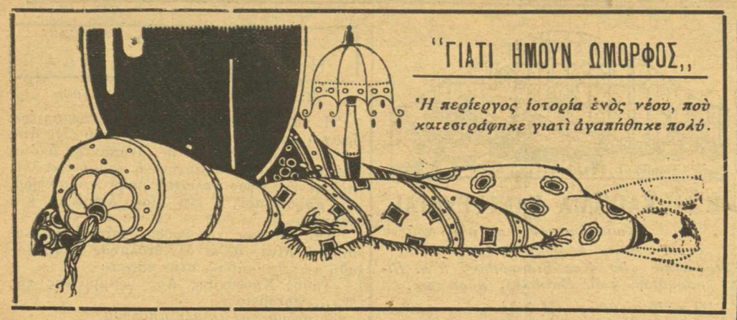

"ΓΙΑΤΙ ΗΜΟΥΝ ΩΜΟΡΦΟΣ,,

Ἡ περίεργος ἱστορία ἑνὸς νέου, ποὺ κατεστράφηκε γιατὶ ἀγαπήθηκε πολύ.

Ἀπὸ τὸ νησάκι Χ.

Ἀγαπημένη μου φίλη,

Ἐπὶ τέλους, τώρα μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶμαι ἥσυχος. Δὲν θ' ἀνησυχῶ πειὰ κανένα μὲ τὴν παράξενη ζωή μου. Κανεὶς δὲν μὲ προσέχει ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ μὲ προσέξῃ δὲν τὸν ἀφίνω. Τῆς πρῶτες μέρες ποὺ ἤλθα ἐδῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ λίγα κορίτσια ποὺ μ' ἀντίχρυσαν, μ' ἐκυττοῦσαν μὲ κάποια ἰδιαίτερη προσοχή, μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον, ἴσως καὶ μὲ φόβο, σὰν νὰ ἤμουν κανένας μάγος .. Γρήγορα ὅμως ἡ παρουσία μου ἔπαυσε νὰ τοὺς κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον. Στὰς ἀρχὰς φοβήθηκα σοβαρὰ μήπως κ' ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μ' ἀφήσουν νὰ ζήσω ἥσυχος, ὅπως συνέβαινε στὴν προηγούμενα. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ φόβοι μου, αὐτοὶ ἀπεδείχθησαν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀβάσιμοι. Δὲν κάνω τώρα σὲ κανένα ἐντυπωσιν καὶ ζῶ ἥσυχος, τόσον ἥσυχος ὥστε κάποτε ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι τὴ νοσταλγία.

Πόσο, ἀλήθεια, θὰ σοῦ φανῇ παράξενο νὰ μὲ φαντάζεσαι ἐμένα σ' ἕνα νησάκι, μέσα σὲ κάποιο μικρὸ σπιτάκι, ποὺ τὸ ταβάνι του θάρχεται ἴσια-ἴσια μὲ τὸ κεφάλι μου, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον τόσο ἐνάντιο μὲ τὸν ἀνήσυχο χαρακτῆρα μου... Κι' ὅμως ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἀγαπημένη μου φίλη. Σὲ βεβαιῶ πῶς ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ ζῶ μέσα στὸν κόσμο ἢ θὰ τρελλενόμουν ἢ θὰ κατάληγα στὴ φυλακή

Θὰ σοῦ φανῶ ἴσως πολὺ περίεργος ἂν σοῦ πῶ ὅτι ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ ποὺ μὲ ἀπειλοῦσεν εἶναι γιατὶ μ' ἀγάπησε πολὺ ὁ κόσμος, Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἂν μποροῦσαν νὰ μὴ μισήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ μὲ συμπαθήσῃ κανείς, μὰ κανείς, ὦ τότε δὲν θὰ εἶχα τίποτε ἄλλο νὰ ἐπιθυμήσω. Θὰ ἤμουν ἥσυχος κι' εὐτυχισμένος, ἥσυχος κι' εὐχισμένος κοντά σου, θὰ ἤμουν ἴσως καὶ πλούσιος καὶ δὲν θ' ἀναγκαζόμουν τώρα ν' ἀφήσω τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ αὐτοεξορισθῶ, νὰ ζήσω μακρυά σου, ἀγαπημένη μου φίλη.

Ἡ συμπάθε α τοῦ κόσμου εἶχε καταντήσει γιὰ μένα ἕνας φοβερὸς ἐφιάλτης. Κατέστρεψα πολλὰς εὐτυχίας, ἔκλεψα τὴν ἡσυχία καὶ τὴν εὐδαιμονία ἀπὸ πολλὰ σπίτια, εἶδα ἀνθρώπους νὰ τ' ἀφίνουν ὅλα γιὰ μένα κ.ι νὰ τρέχουν κατόπιν μου... Κι' ὅμως κανεὶς δὲν καταλάβαινε τὴν καταστροφὴ ποὺ τοῦ ἔκαναα. Ἀλλ' ἐγώ, ποὺ κρατήθηκα πάντα εἰλικρινὴς στὸν ἑαυτό μου, αἰσθανόμουν πολὺ καλὰ τὰς καταστροφὰς ποὺ δημιουργοῦσα κι' ἡ καρδιά μου ἐγέμιζε πλῆξι βλέποντας γύρω μου τόσα ἐρείπια.

Κάποτε μὲ συνέστησαν σὲ κάποιο σπίτι που εἶχε δυὸ κορίτσια. Μὲ τὸν ἀδελφὸ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν ἐκάμαμε ἀργότερα μιὰ ἐπιχείρησιν, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀναγκάστηκα ν' ἀφήσω καὶ νὰ ξημιώσω τὸν συνεταῖρο μου τόσα χρήματα, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ τὸν ἀντικρύσω. Ἡ δύο του ἀδελφὲς μὲ εἶχαν συμπαθήσει τόσον, ὥστε ἡ συμπάθειά τους αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἐξελιχθῇ σὲ ἔρωτα σφοδρότατο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφεραν καὶ τὰ δυὸ κορίτσια. Φυσικὰ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ ἀνταποκρίνωμαι στὸν ἔρωτα καὶ τῶν δύο. Κ' ἔφυγα, ἔφυγα γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο κ' ἐπῆρα μαζῆ μου τὴν εὐδαιμονία καὶ τὴν ἡσυχία του.

Σὲ λίγον καιρὸ ἔμαθα ὅτι ὁ ἀδελφὸς κατεστραμμένος ἐξ αἰτίας μου καὶ μὴ μπορόντας πλέον νὰ ζήσῃ μέσα στὸ ἐπαναστατημένο σπῆτι του, ἀναγκάστηκε νὰ ξενητευθῇ. Μὰ καὶ τὰ δυὸ κορίτσια δὲν εἶχαν καλλίτερα τύχην. Τὸ ἕνα ἐπέθανε φθισικὸ πρὸ δύο ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ γέρο πατέρα της

Ἦλθε καιρὸς ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ ἡσυχία, δὲν μποροῦσα νὰ πλησιάσω κανένα φίλο, νὰ παρευρεθῶ σὲ καμμιὰ συγκέντρωσιν. νὰ γνωρισθῶ μὲ καμμιὰ γυναῖκα... Ἡ συμπάθεια τοῦ κόσμου ἦταν γιὰ μένα μαρτύριο.

Νᾶξερες, ἀγαπημένη μου, φίλη πόσες φορές, κυττάζοντας στὸν καθρέφτη, ἀγανάκτησα γιὰ τὴν ὡμορφιά μου, νᾶξερες πόσες φορὲς λαχτάρισα νᾶμαι ἕνας ἀσχημομούρης, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀπεχθῆ φυσιογνωμίαν, ἕνας σημειωμένος, ἕνας Ριγκολέ. Ὅμως ἤμουν ὡμορφος καὶ τὴν ὡμορφιά μου τὴν ἐπλήρωνα πολὺ ἀκριβά.

Τὸ νοιώθω, θὰ χαμογελάσῃς θλιβερὰ γιὰ τὰ λόγια μου αὐτὰ κ' ἴσως-ἴσως φοβηθῇς ὅτι τὰ νεῦρα μου δὲν θὰ βρίσκωνται στὴ φυσική τους κατάστασιν.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον ἡ δευτέρα συνέχεια)

Ἀγάπης λόγια

ΑΦΗΣΕ ΜΕ

... Κι' ὅμως ἐγὼ ὁ δυνατὸς ποὺ περιφρόνησα μὲ φαιανατισμὸ τῆς γυναῖκες τρέμω αὐτὴ τη στιγμὴ ποὺ βρίσκομαι κοντά σου... Μὴ μ' ἀποδιώχνῃς μὲ τὰ χεράκια σου. . Ἄφησε τα νὰ γίνουν γιὰ μένα δυνατοὶ δεσμοὶ σφυρηλατημένοι μὲ τῆς ἀγάπης τὴν πειὸ θερμὴ στοργὴ ταὶ νὰ μὲ ζώσουν, καὶ νὰ μὲ σφίξουν καὶ νὰ μὲ κρατήσουν σκλάβο τους τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ σωπαίνουν ὅλα γιὰ ν' ἀκούσουν τῆς ἀγάπης μας τὸ ἁρμονικὸ πρελούντιο. Ἄφησέ μου τὰ μαλλάκια σ υ νὰ σκεπάσω μ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό μου καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὰ νὰ βλέπω τὴ ζωὴ σὰν ὄνειρο ..Ἄφησέ μου τὰ ματάκια σου γιὰ νὰ ρουφῶ ἀπ' τὸ βλέμμα τους τὸ νέκταρ τῆς ἐλπίδας ποὺ θὰ μὲ δυναμώσῃ, ποὺ θὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεχαστῶ μέσα στῆς γλύκες τοῦ πειὸ φανταχτεροῦ ὀνείρου... Ἄφησέ μου ὅλο τὸ κορμί σου, ὅπως τ' ἀφίνεις στὸ ἀεράκι, νὰ σοῦ τὸ χαϊδέψω μ' ὅλες τῆς τέχνες τῆς ἀγάπης καὶ μ' ὅλο τὸν πόθο τῆς ἡδονῆς.. Κ' ἐγὼ θὰ τὸ σεβασθῶ τὸ κορμάκι σου σὰ ναὸ καὶ δὲν θὰ γίνω ὁ καταλυτής του, ἀλλ' ὁ προσκυνητής του τῶν ἱερῶν του καὶ τῶν ὁσίων.

Ἂς μὴ μιλᾶμε γιὰ τῆς συνήθειες τῆς κοινωνίας καὶ γιὰ τῆς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου. Ἡ κοινωνία καὶ ὁ κόσμος εἶσ' ἐσύ, εἴμεθα οἱ δύο ἐμεῖς. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ... Εἶναι βράδυ... Ἡσυχία... Κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο .. Λάμπουν τὰ μάτια σου... Καῖνε τὰ χέρια μου... Εἴμαστε μόνοι... Μ' ἀγαπᾷς.. Εἴμαστε νέοι... Ἄφησέ με, ἄφησέ με... ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἐκείνη

Τὴν κατακόμβη τἀπειρου πένθους, ποὺ ριγμένο ἔχει σὰν τὸν καταδικον ἡ μαύ;η μου εἰμαρμένη, ποὺ ἀχτίδα ἐκεῖ ροδόχαρη ποτὲ δὲν κατεβαίνει, ποὺ μόνο μὲ τὴν ἄχαρη τὴ νύχτα πάντα μένω, ποὺ ἐκεῖ ἕνας χλευαστὴς θεός, καθὼς ζωγράφο [ἀλλοιά μου
νὰ ζωγραφίζω μ' ἔβαλε στὸ σκότος τὸ θλιμμένο, κι' ὅπου σὰν ἕνα μάγειρο θανατοπεινασμένο
μέχει νὰ τρώγω βράζοντας τὴν ἴδια τὴν καρδιά [μου
κάποτε μπρός μου φαίνεται, λάμπει γιγαντωμένη κάποια σκιὰ μὲ φῶς πολὺ καὶ χάρι στολισμένη. Ἀπ' τὴν ἀνατολίτικη ρεμβὴ περπατησιά της
καὶ καθὼς παίρνει ὁλάκερη τὴ θεία κορμοστασιά [της
καταλαβαίνω ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ πανωραία μου ξένη: —Ὦ εἶν' Ἐκείνη, σκοτεινὴ κι' ὅμως φωτολου- [μένη !

Ἡ ζωγραφιὰ

Καθὼς ὡραῖο πλαίσιο τῆ ζωγραφιὰ στολίζει, ἔστω κι' ἂν τῆ ζωγράφισε πινέλο ξακουσμένο, δὲν ξέρω τί τὸ ἀλλοιώτικο καὶ τί τὸ μαγεμένο τὴν ἔκανε μὲς στὴν τρανὴ φύση νὰ ξεχωρίζῃ. Ἔτσι κοσμήματα, ἐπίπλα, χρυσαφικά, στρωσίδια, ταιριάζανε πάρα πολὺ στὴ σπάνιαν ὁμορφιά της, τίποτα δὲν ἐθάμπωνε τὸ φεγγοβόλημά της κι' ὅλα θαρροῦσες γύρω της γενότανε στολίδια. Κι' ἀκόμα θἄλεγε κανεὶς πῶς κάποτε θαροῦσε πῶς ὅλα τὴν ἀγάπη της ζητοῦσαν, κολυμποῦσε μὲς τἀτλαζένια τὰ φιλιὰ καὶ μὲς τὰ ταντελένια γεμάτο ἀνατριχιάσματα τώραῖο γυμνὸ κορμί της ! Καὶ πότ' ἀργή, πότε γοργὴ καθεμιὰ κίνησή της χάρη παιδιάτικη ἔδειχνε μιὰ χάρη μαϊμουδένια.

Τὰ μαλλιά της

Μὴν ἔχῃς, ἀναγνώστη ἐσύ, καμιὰ φορὰ μυρίσῃ σὰν μεθυσμένος καὶ μ'ἀργὴ μεγάλη λαιμαργία κάποιο μοσχοθυμίαμα ποὺ χύν' ἡ ἐκκλησία ἢ μόσχο ποῦχει φυλαχτὸ πολὺ παλιὸ ἀφήσῃ ; Θέλγητρο μαγικό, βαθύ, ποὺ τόσο μᾶς μεθᾶει φέρνοντας τὸν παληὸ καιρὸ ξαναζωντανεμένο ! Ἔτσι σὰν γέρνει κι'ὁ ἐραστὴς σὲ πλάσμ'ἀγαπημένο δρέπει τὸ θεῖο λούλουδο ποὺ ἡ θύμησή γεννάει. Ἀπ' τὴ βαρειὰ τὴν κόμη της καὶ τὴν ἐλαστιχένια σὰν μυροφόρι ζωντανό, θυμίαμα σὲ πασταῖδα, ἀνέβκινε μία ἐξωτικὴ βουνοῦ μοσχοβολιᾶδα. Κι' ἀπὸ τἀχνὰ φορέματα κι' ἀπὸ τὰ βελουδένια πόλα ἦταν μὲς τἀθῶα της τὰ νειᾶτα μουσκεμένα μιὰ μυρωδιὰ γυναρικοῦ χυνόταν πρὸς ἐμένα.

Χαλασμὸς

Ἡ ἀρώσεια καὶ ὁ θάνατος σκόνη τὰ κάνουν ὅλα! Ἀπ'ὅλη ἐκείνη τὴ φωτιὰ ποὺ ἔλαμπε γιὰ μᾶς, ἀπ' τὰ γλυκὰ ματάκια της τὰ τόσο φλογοβόλα, τὸ στόμ'αὐτὸ ποὺ μεῦπιξε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς ἀπ τὰ φιλιά της, δυνατὰ σὰν βάλσαμου βοτάνι. τὴν ἀγκαλιὰ της πιὸ θερμὴ κι' ἀπ' ἀχτιδοβολή, τί ἀπομένει ; εἶνε φριχτὸ ὁ νοῦς μου νὰ τὸ βάνῃ ! μὰ τίποτ' ἄλλο ἀπῶνα ὠχρὸ πρόσωπο στὸ χαρτί, ποὺ σὰν κι' ἐμένα ἔτσι κι' αὐτὸ στὴ μοναξιὰ τα- [λειώνει,
καὶ ποὺ τἀγγίζει ὁ καιρός, ὁ γεροχλευαστὴς κι'ὁλομερὶς μὲ τὴ σκληρὴ φτεροῦγα του τὸ λυώνει. Ὦ δολοφόνε σκοτεινὲ τῆς Τέχνης, τῆς Ζωῆς ! ποτὲ δὲ θὰ σκοτώσῃς σὺ μέσα στὴ θύμησή μου κείνη ποῦταν ἡ δόξα μου κι' ἡ εὐχαριστησή μου !

Charles Baudelaire

ΣΕ ΚΑΡΤΕΡΟΥΣΑ

Σὲ καρτεροῦσα μ' ὅλα τῆς ἄνοιξης τὰ ρόδα στὴ ψυχή, μ' ὅλη τὴ λαχτάρα ποὺ καρτεροῦν τὸν ἥλιο τὰ λουλούδια γιὰ ν' ἀνθήσουν... σὲ καρτεροῦσα τὸ φθινόπωρο τὴν ἄνοιξη νὰ φέρῃς.

ΗΡΘΕΣ

Τὴ ματιά σου ποὺ τόσο λαχταροῦσα δὲν ἀντίκρυσα, τῆς ψυχῆς μου τὸν πόνο γιγάντωσες. Ἦρθες κυπαρίσσι βουβὸ στὸν τάφο μου...

Κοζάνη ΞΑΝΘΟΥΔΑ

ERNESTE DAUDÈ

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἄκουσε εἶπε: Ὀνομάζομαι Ραοὺλ Ριβέρα, εἶμαι 22 χρονῶν. Ἐγεννήθηκα στὸν τόπον αὐτό, ὅπου ὁ πατέρας μου, Ἰσπανὸς τὴν καταγωγήν, ἐγκατεστάθη κ' ἐνυμφεύθη. Ἡ μητέρα μου ἀπέθανε τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μου, ὁ δὲ πατέρας μου δύο ἔτη ὕστερα ἀπ' αὐτήν. Θὰ ζοῦσα πτωχὸς καὶ ἔρημος ἂν δὲν μὲ υἱοθετοῦσεν ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ Σερνάρ. Μὲ τὴ δική του προστασία ἀνεπτύχθηκα καὶ δὲν ἔμεινα ἀμαθής.

—Καὶ θέλεις νὰ πεθάνῃς; ἀνέκραξεν ὁ Κουτσογιάννης.

Ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησε:

—Θέλω νὰ πεθάνω, γιατὶ ἔχασα τὸν προστάτη μου, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος εἶναι γιὰ μένα φοβερὸ μαρτύριο. Πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀγαποῦσα μιὰ ὡραία νέα καὶ ἐπίστευα ὅτι καὶ ἐκείνη δὲν παρέβλεπε τὸ αἴσθημά μου. Ἐπειδὴ ἦτο πλουσία οἱ γονεῖς της ἠρνήθησαν νὰ μοῦ τὴν δώσουν, ὅταν διὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐζήτησα. Ἐπενέβη τότε ὁ θετὸς πατέρας μου καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ δώσῃ τόσα χρήματα ὅσα ἄξιζεν ἡ προῖκα τῆς κόρης ἐκείνης. Ὅλα εἶχον ἀποφασισθῆ. Οἱ γάμοι ἐπρόκειτο νὰ γίνουν, ὅπου ὁ εὐεργέτης μου ἀπέθανεν αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ συντάξῃ διαθήκην, Μακρυνοὶ συγγενεῖς του, τοὺς ὁποίους οὔτε καὶ ἐγνώριζα, ἔτρεξαν καὶ κατέλαβον τὴν περιουσίαν. Ἀποτόμως τότε εὑρέθηκα πάλι ἀτυχής, χωρὶς ἄσυλον, ἡ δὲ οἰκογένεια τῆς μνηστῆς μου μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἔπρεπε νὰ χάσω κάθε ἐλπίδα. Ματαίως τοὺς παρεκάλεσα. Δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτε. Σὰν νὰ μὴ ἔφταναν δὲ αὐτὰ ὅλα, ὑπηρέωσαν καὶ τὴν μνηστήν μου ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀγάπην μας. Σήμερον τὸ πρωὶ τὴν ἐπάντρεψαν μὲ κάποιον ἀγροῖκο, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν ἔτσι νὰ μὲ λησμονήσῃ,

—Σ' ἀγαποῦσε, τοὐλάχιστον; ἠρώτησεν ὁ Κουτσογιάννης.

Ὁ Ραοὺλ ἐκίνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Σὲ ἤθελε σύζυγον μόνον ὅταν σὲ εἶδε πλούσιον, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἀ, νὰ σοῦ πῶ, γυιέ μου. Πρέπει νὰ χαίρεσαι ὅτι ἐγλύτωσες ἀπὸ τὰ νύχια τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Δὲν εἶχε καρδιὰ καὶ θὰ σὲ τυραννοῦσε.

Τὴν ἔχασα. Αὐτὸ μὲ καταστρέφει. Ἦταν τόσον εὔμορφη τόσον γλυκειά, εἶχε τὸ βλέμμα τόσον ἀγνόν....

—Μὴ λησμονεῖς ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ θέλγητρα αὐτὰ ἐκρύπτετο ἡ μοχθηρία.

—Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω τώρα; Οὔτε θέσιν ἔχω, οὔτε χρήματα, οὔτε κανένα καταφύγιον. Ἡ μόνη περιουσία μου εἶναι τὰ ροῦχα ποῦ φορῶ.

—Δὲν μπορεῖς νὰ δουλέψῃς;

—Ἐζήτησα νὰ δουλέψω ὡς γεωργός. Μοῦ ἀπήντησαν ὅτι τὰ χέρια μου εἶναι πολὺ λευκὰ καὶ ἁβρά καὶ ὅτι τὸ μόνον κατάλληλον γιὰ μένα ἐπάγγελμα θὰ ἦταν τοῦ δασκάλου.

Ἀλλὰ σ' ἐρωτῶ: Ποιὸς θὰ μὲ διώριζε σὲ μιὰ τέτοια θέσιν;

—Ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Κουτσογιάννης.

—Ἐσύ; ἐρώτησεν ὁ Ραοὺλ μὲ δυσπιστία.

—Ἐγώ, ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ὑπακούῃς σ' ἐμένα. Μοῦ χρειάζεται ἕνας φίλος, ἕνας γυιός, ἕνα πλάσμα τὸ ὁποῖον νὰ μὲ ἀγαπᾷ. Ἐὰν δέχεσαι θὰ κάνω γιὰ σένα περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐλπίζεις.

—Εὐχαρίστως, θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκπληξις ἐμεγάλωνε. Ἀλλὰ προτοῦ ἀναλάβω ἀπέναντί σου μιὰ ὑποχρέωσιν δὲν πρέπει νὰ γνωρίζω ποιὸς εἶσαι;

—Ἄνθρωπος, φίλε μου, ἄνθρωπος ποὺ ὑπέφερε ποκλά, περισσότερα ἀπὸ σένα καὶ ὁ ὁποῖος, ἐν τούτοις δὲν ἐσκέφθηκε νὰ πεθάνῃ.

—Ἴσως γιατὶ θὰ ἐλπίζῃς ἀκόμη.

—Μιὰ ἐλπίδα μοῦ ἀπόμεινεν ἀκόμα : ἡ ἐκδίκησις.

—Θὰ μοῦ πῆς τ' ὄνομά σου ; τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ Ραούλ.

—Τ' ὄνομά μου ! Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς ;

—Μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν προσφορά σου, χωρὶς νὰ γνωρίζω τί εἶσαι καὶ πρὸ παντὸς, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸν λόγον διὰ τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ μοῦ φανῇς χρήσιμος;

—Δὲν πιστεύεις λοιπὸν στὴν ἀφιλοκερδειάν μου !

—Συνήθισα νὰ δυσπιστῶ στοὺς ἀνθρώπους καὶ πιστεύω, ὅτι ἂν μ' ἐμποδίζῃς νὰ πεθάνω καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ μὲ συνδράμῃς. αὐτὸ τὸ κάνῃς γιατὶ νὰ περιμένῃς ἀπὸ ἐμένα κάποια ἐκδούλευσιν.

— Δὲν πρόκειται, φίλε μου, εἶπεν ὁ Κουτσογιάννης, νὰ σκοτώσῃς κανένα οὔτε νὰ τιμωρήσῃς κανένα ἔνοχον. Τοῦτο εἶναι ἔργον δικό μου καὶ ὄχι δικό σου. Γνωρίζεις τί θέλω ἀπὸ σένα ποὺ εἶσαι νέος καὶ ἔχεις καλλονήν ; Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σὲ ρίξω στὰ πόδια μιᾶς γυναίκας μὲ ἄπειρα θέλγητρα, μὲ βλέμμα ἀγγέλου, νὰ τὴν ἀγαπήσῃς, ν' ἀγαπηθῇς καὶ ν' ἀπολαύσῃς τὴν εὐτυχίαν γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή. Μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, ἐὰν κατορθώσῃς νὰ τὸν ἀποκτήσῃς, θὰ ζήσῃς σὰν σὲ ὄνειρο. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΕΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σᾶς παρουσιάζω τὸν ἐξοχώτατον κ. κ. Ἐρατοσθένην Μπαγλαμᾶν. Λοιπὸν ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ πειὸ παράξενος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἀναφέρω ἐδῶ μερικὲς ἀπὸ τῆς μεγαλήτερες παραξενειές του:

Ὅταν πηγαίνῃ γιὰ φαγητὸ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον φωνάζει τὸ γκαρσόνι, ὄχι ὅπως ὅλοι, κτυπόντας τὸ πιάτο, ἀλλὰ σφυρίζοντας μὲ μιὰ... κυνηγετικὴ σφυρίχτρα Ὅταν ἔλθῃ τὸ γκαρσόνι τοῦ παραγγέλλει νὰ καλέσῃ τὸν ἴδιο τὸν μάγειρα, ὅταν δὲ καὶ ὁ μάγειρας ἔλθῃ, τότε ὁ κ. Ἐρατοσθένης τοῦ ζητεῖ νὰ μιλήσῃ τοῦ ἰδίου τοῦ... καταστηματάρχου διὰ νὰ παραγγείλῃ τὸ φαγητόν. Ἐπὶ τέλους ἡ διαδικασία αὐτὴ τελειώνει καὶ ὁ Ἐρατοσθένης σερβίρεται. Πρωτοῦ δμως θέξῃ τὸ φαγητόν, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπονκαλάκι μὲ ὑγρὸν καὶ ρίχνει ὀλίγον ἐπάνω στὰ μαχαιροπήρουνα, τὰ ὁποῖα ὕστερα σκουπίζει. Εἶναι σουμπλιμέ !

Εἰς ὅλα τὰ χορευτικὰ γκρούπ εἶναι παρὼν ὁ κ. Ἐρατοσθένης. Ὅσο ὅμως ἐξακολουθεῖ ὁ χορὸς δὲν ἐνοεῖ νὰ χορέψῃ μὲ καμμία. Περιμένει νὰ τελειώσῃ ὁ χορός, νὰ φύγουν τὰ διάφορα ζεύγη καὶ τότε μόνον ὁ κ. Ἐρατοσθένης σηκώνεται νὰ χορέψῃ μὲ τὸν... χοροδιδάσκαλον. Ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἔνιωσε περίεργος χορευτὴς ἀλλὰ καὶ χαρτοπαίκτης περίεργος. Ὁ-σάκις παίζει πόκερ ἀφίνει νὰ κερδίζουν οἱ ἄλλοι, νὰ κερδίζουν διαρκῶς. Καὶ ξεύρετε γιατὶ γίνεται αὐτό ; Διότι ὁ κ. Ἐρατοσθένης τὸ κάνει ἐπίτηδες.

—Τοὺς ἀφίνω νὰ κερδίζουν, λέγει, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ. Νὰ δῆτε πῶς θὰ τοὺς διαφθείρῃ τὸ χρῆμα!

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

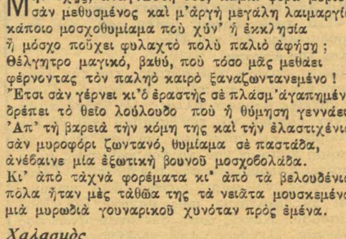

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ

—Αὐτὴ ἡ δεσποινὶς φλερτάρει μ' ὅλους τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν.

—Μ' ὅλους τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν, δεσποινίς ; Τότε δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀγαπήσῃ πραγματικῶς κανένα.

—Ἔχετε λάθος, ἀγαπιτὲ Roméo. Μπορεῖ ἡ συνήθεια τῶν Φλὲρ νὰ κατήντησε γιὰ τὴν δεσποινίδα αὐτὴ δευτέρα φύσις, ἔχει ὅμως κι' αὐτὴ τὸ ρωμάντζο της. Ἀγαπᾷ κάποιον ἀπ' ὅλους καὶ τὸν ἀγαπᾷ. ὅπως μ ἐβεβαίωσε, πραγματικά.

—Ἕνας τρόπος γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἕνα φλὲρτ τὸ ἐνδιαφέρον του εἶναι νὰ λέῃ κανεὶς σὲ ὅλους πὼς τοὺς ἀγαπᾷ πραγματικά 'Επιτρέψατέ μου νὰ σᾶς βεβαιώσω, φίλη μου, ὅτι γνωρίζω πολὺ καλὰ τὶς γυναικεῖες καρδιές. Γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκα ποὺ φλερτάρει ἔτσι σπάταλα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ πραγματικά. Ἐπὶ τέλους δὲν τῆς μένει καὶ καιρός. Κ' ἕνας πραγματικὸς ἔρως διὰ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ καὶ ν' ἀναδειχθῇ χρειάζεται πρὸ παντὸς καιρός.

Τί νὰ ἐλέγατε παρακαλῶ γιὰ ἕνα μενεξέ, ὅταν, προτοῦ σᾶς τὸν προσφέρω, τὸν ἔχω περάσει ἀπὸ ἕνα σωρὸ μυτίτσες;.. Βεβαίως ὅτι ὁ μενεξές μου δὲν εἶναι πλέον παρὰ ἕνα χόρτον. Ἴσως ἡ παρομοίωσις αὐτὴ τῆς γυναικείας καρδιᾶς πρὸς τὸν μενεξὲν νὰ εἶναι ὀλίγον ἀρχαϊκή, ὀλίγον ρωμαντική, ἀλλ' ὅταν λείψῃ ὁ ρωμαντισμὸς ἀπὸ τὴν γυναικείαν καρδιάν, τότε εὐκολότερον μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ πραγματικὰ μιὰ τίγρις παρὰ ἡ γυναῖκα αὐτή.

— Ὥστε μιὰ Ψυναῖκα ποὺ λερτάρει;

— Δὲν μπορεῖ ποτέ της ν' ἀγαπήσῃ πραγματικά, διότι ἀπλούστατα δὲν ἔχει καιρόν. Εἶναι ἄδικο.

ROMÉO

Η ΜΟΔΑ: *Τρία πολὺ νόστιμα καπελλάκια τῆς τελευταίας Παρισινῆς κρεασιόν. Συνηθίζονται πολὺ στὰ τσάγια καὶ στὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις.*

"MODES...,

Ἡ Μόδα, ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία της, ὅπως κάθε ἄλλο πρᾶγμα.

Τότε πού οἱ πιθηκάνθρωποι προπάτορές μας ἐζοῦσαν μαζύ, ὁμαδικῶς, σὲ σπήλαια, ὅταν σὲ κάθε ἄνδρα ἀναλογοῦσε κοπάδι γυναικῶν, —ὅταν κάθε οἰκογένεια παρεῖχε τὴν εἰκόνα σημερινοῦ κοτετσιοῦ, — ἢ τότε γυναῖκες, ὅπως καὶ ἡ σημερινές, ἐζήλευαν ἡ μία τὴν ἄλλη. Καὶ ξαφνικὰ κάποια ἡμέρα, —ὅπως εἴπαμε σὲ προηγούμενο φύλλο, — ἐσυλλογίσθηκε μιὰ ἀπὸ αὐτές, μιὰ παραμελημένη, νὰ βάψῃ κόκκινα τὰ χείλη της, —κι' ἐπέτυχεν. Ἀλλ' αὐτὸ ἔγινε κοινὸ μυστικό, τὸ ἐμιμήθη καν ἄλλες, κι' ἄλλες, κι' ἔπειτα ὅλες ἐγιναπάλι ὁμοιόμορφες: γιατί, ξεύρετε, τότε ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀκόμη πολὺ λίγο λογικό, καὶ δὲν ἐξεχώριζε ὡραιότητα.

Μιὰ ἄλλη λοιπὸν παραμελημένη, καθὼς καθώτανε πάλι συλλογισμένη πάνω ἀπὸ δροσερὸ ποταμάκι, εἶδε τὸ γυμνὸ σῶμα της καὶ τὸ ἄγριο, ξεμαλιασμένο, κεφάλι της νὰ καθρεφτίζωνται στὸ καθαρὸ νερὸ καὶ τῆς ἤρθε, ξαφνικά, μιὰ λάμψι λογικῆς. Ἔκοψε ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸ ἐκάρφωσε στὰ ἄτακτα μαλλιά της. Τὸ καθαρὸ νερὸ τῆς ἔδειξε τώρα ἕνα πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ τὸ κατακόκκινο χρῶμα τοῦ ὠμμορφου λουλουδιοῦ... Ἔβαλε κι' ἄλλα ἄνθη, ἐγέμισε τὸ κεφάλι της, κι' ἔτσι στολισμένη παρουσιάσθηκε, ἀνάμεσα στῆς ἄλλες γυναῖκες, στὸν σπηλῃοκράτορα... Κι' ὁ ἄνδρας τὴν εἶδε διάφορη ἀπὸ τῆς ἄλλες γυναῖκες, καὶ τὴν ἐπροτίμησε...

Ἡ Μόδα εἶχε γεννηθῆ.

Ἡ γέννησί της δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κάνῃ τὴν γυναῖκα ν' ἀρέσῃ, οὔτε νὰ τὴν κάνῃ ὡραιότερη. Ὄχι. Ἡ μόδα ἐγεννήθηκε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἐπιτρέπῃ σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ κάνῃ κάτι διάφορο ἀπὸ μιὰ ἄλλη, —νὰ φαίνεται ἀλλοιῶς.

Μιὰ γυναῖκα δὲν ντύνεται γιὰ τὸν ἄνδρα. Ντύνεται γιὰ τῆς ἄλλες γυναῖκες. Τὸ πρῶτο - πρῶτο αἴσθημα ποῦ ἦρθε στὸν ἄνθρωπο, μόλις ἔγινε ζῷον λογικόν, ἦταν τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας, —στὴν γυναῖκα, — ὄχι στὸν ἄνδρα, διότι, ἁπλούστατα, ὁ ἄνδρας δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐκλέξῃ, ἐνῷ ἡ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ.... ἐκλεγῇ. Καὶ γιὰ νὰ ζῇ τὴν προτίμησι τῆς ἐκλογῆς, ἔδωσε ζωὴν στὴν μόδα,—ἀκριβῶς ὅπως γίνεται σήμερον.

Καὶ ἡ μόδα ἐξειλίχθη καὶ ἀνεπτύχθη καὶ ἐτελειοποιήθη. Τὰ ἄγρια λουλούδια ἔγιναν *fleurs artificielles*, καὶ ἡ ἀγριάκανθες ἔγιναν *aiyrettes*. Τὰ μαλλιὰ τὰ ἄτακτα μετεμορφώθησαν μὲ τῆς τελειότερες *coiffures* καὶ τῆς τεχνικώτερες *ondulations*,—ἐπλέχθηκαν εἰς μπουρμάδες, καὶ ἐκαλύφθησαν μὲ λευκὲς περροῦκες,—ἐκόπηκαν ἀ-λὰ γκερσὸν ἢ ἔγιναν κῶτσοι καὶ μπουφφὰν ὀγκώδη...

Καὶ ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ προσώπου, ὅπως τό περιγράψαμε προηγουμένως.

Κι' ἔπειτα ἡ προσοχὴ ἐστρέφη στὸ σῶμα. Ἡ πρωτογενὴς προβειὰ ἀντεκατεστάθη, σιγὰ σιγά, μὲ χονδροειδῆ μάλλινα ὑφάσματα, μὲ ἄκομψους μανδύας, ἔπειτα μὲ κομψότερες ρόμπες, μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ὑφάσματα, ἀραχνοῦφαντα καὶ λεπτεπίλεπτα...

Καὶ ὁ ἄνδρας, ὁ ἄνδρας παρεσύρθη κι' αὐτός. Ἐσκεπάσθηκε ἡ γυναῖκα,—ἔπρεπε νὰ σκεπασθῇ κι' αὐτός. Κι' ἐπέρασε, ἔτσι, ἀκολουθῶντας τὴν γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ἴδια ἐξέλιξι, ἁπλούστερη ὅμως... Διότι ὁ ἴδιος λόγος ποῦ ἐγέννησε τὴν μόδα, ὑφίσταται πάντοτε : ὁ ἄνδας ἐκλέγει..., ἀλλὰ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἐκλεγῇ...

Τελευταίως ὁ ὅρος τείνει ν' ἀντιστραφῇ...

Ἀλλὰ κατ' οὐσίαν θὰ ὑφίσταται πάντα : *«mens vex...»*

ΜΙΜΗΣ

ΞΕΝΗ ΔΑΜΑΣΚΟΥ

Ἡ δεσποινὶς Ξένη Δαμάσκου, ἡ νεαρωτέρα πρωταγωνίστρια τῆς Ἑλληνικῆς ὀπερέττας, δίδει σήμερον Παρασκευὴν 10 Ὀκτωβρίου τὴν τιμητικήν της, εἰς τὸ Θέατρον «Διονύσια» μὲ τὴν χαριτωμένην γερμανικὴν ὀπερέτταν «Δεσποινὶς Πούκ», συμμετέχοντος ὁλοκλήρου τοῦ θιάσου Δράμαλη.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τοῦ Clement Vautel

Ὁ κ. Κροκὲλ ἔκαμε τὸ τελευταῖο του μπάκο. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο μεγάλη ἡσυχία στῆς μπανιέρες. Ὁ καιρὸς εἶχε πλέον ἀρκετὰ δροσίσει κ' ἐκεῖνοι ποὺ ἐξακολουθοῦσαν τὰ θαλάσσια λουτρά τους ἦσαν λιγοστοί. Ὁ κ. Κροκέλ, ἄνθρωπος ἡδονιστῆς εἰς τό ἔπακρον, ἀπελάμβανε μακαρίως τὰ θαλάσσια θέλγητρα. Ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του ὅμως αὐτὴν τὸν ἀπέσπασε μιὰ φωνὴ γυναικεία:

—Βοήθεια, βοήθεια.

Μιὰ σκέψις ἐπέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ νοῦ του : Κάποιο δυστύχημα θὰ συνέβη.

Ἐγύρισε δεξιά, ἀριστερά, ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ μέτρα. Ἡ φωνὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν, ὁ κ. Κροκὲλ ὅμως δὲ ἔβλεπε κανένα.

Ἔξαφνα διέκρινε κοντὰ στὰ συρματοπλέγματα τῆς καμπίνας του ἕνα σῶμα ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ μὴ βυθισθῇ. Ὁ κ. Κροκὲλ ἔβαλεν ὅλη τὴ δύναμί του, ἐπλησίασε τὸ σῶμα ἐκεῖνο καὶ εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο περ μιᾶς νεαρωτάτης γυναικός, ἡ ὁποία ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐπνίγετο. Ὁ κ. Κροκέλ, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ πρώτης τάξεως κολυμβητής, κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν πνιγομένην καὶ ἡμιλιπόθυμον τὴν ἀνέβασε στὴν καμπίνα του.

Ἐκεῖ τότε ἀντελήφθη ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἔσωσεν ἦτο μία ὡραιοτάτη γυναῖκα, λεπτή, ὁλόξανθη, μ' ἕνα προσωπάκι κουκλίστικο, τέλειος τύπος Παρισινῆς γυναικός. Ἀλλὰ πῶς εἶχε βρεθῇ ἡ γυναῖκα ἐκείνη στῆς ἀνδρικὲς καμπίνες; Ὁ κ. Κροκὲλ ἀπορεῖσε, γι' αὐτὸ ἡ πρώτη του δουλειά, μόλις ἐκείνη συνῆλθεν, ἦτο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ γιατὶ εὐρέθηκε στῆς ἀνδρικὲς καμπίνες, πράγμα ποὺ ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς.

—Ἤλθα ἐπίτηδες, φίλε μου, τοῦ ἀπήντησε, γιὰ νὰ βρῶ κάποιον ποὺ μὲ βασανίζει τώρα ἕνα μῆνα μὲ τὸν ἄσχημο χαρακτῆρα του.

—Τὸν σύζυγό σας μήπως ;

—Ἄ, ὄχι, κύριε, δὲν εἶμαι παντρεμένη. Ἀλλ' ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν μου: Ἔχω ἕνα ἐραστήν, ἕνα τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος τώρα τελευταῖα μὲ τυρρανεῖ παρὰ πολύ. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξαφανίζεται ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βρῶ πουθενά...

—Ἤ φτωχούλα, ἐσκέπτετο ὁ Κροκέλ, τόσόσον ὤμορφη καὶ νὰ ὑποφέρῃ... Τυχερὸ ὅμως ἦταν νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὸν πνιγμὸ γιὰ νὰ γνωρισθοῦμε... Ὕστερα ποιὸς ξέρει... Ἄ, θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν εἶχα ἐρωμένην αὐτὴν τὴν γυναῖκα, θὰ ἤμουν εὐτυχέστερος κι' ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ἀκόμη.

Ὕστερα. ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ὡραίαν κυρίαν:

—Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω, τῆς εἶπε... Σ' ἐμένα θὰ βρῆτε τὸν πειὸ εἰλικρινῆ φίλον, μόνον φίλον, σᾶς βεβαιῶ.

—Δὲν πιστεύω πλέον τοὺς ἄνδρας. κύριε. Σᾶς βλέπω, εἶσθε καλόκαρδος, πονόψυχος, μ' ἐσώσατε ἀπὸ τὸν θάνατον, ἀλλ' ἂν παραγνωρισθοῦμε, ἂν δεχθῶ τὴν φιλίαν σας, τότε ...

—Ἄ, ὄχι, σᾶς βεβαιῶ... Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου κι' ἂν ὁ λόγος δὲν παίζει σήμερα ρόλο σᾶς δίδω . πάρτε... πάρτε αὐτὸ τὸ τσὲκ τῶν τριῶν χιλιάδων φράγκων... Ἂν σᾶς πικράνω ποτέ, ἂν σᾶς πῶ ποτὲ τὸ παραμικρόν..,

Ἡ ἄγνωστος ὡραία ἐπῆρε τὸ τσὲκ τῶν τριῶν χιλιάδων καὶ γεμάτη τώρα τρυφερότητα εἶπε στὸν Κροκέλ :

—Εἶσθε ἕνας πολὺ γαλάντες... Σᾶς πιστεύω. Ἀ... μὰ δῆτε. . εἶμαι θεόγυμνη... Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ βγῶ ἔξω μὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου. Σ' ἐκείνη τὴν μπανιέρα ἔχω τὰ ροῦχα μου... Ἀλλ' εἶμαι τόσο κουρασμένη...

—Τρέχω νὰ σᾶς τὰ φέρω, εἶπεν ὁ Κροκὲλ κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Σὲ δέκα λεπτὰ ξαναγύρισε, Ἡ καμπίνα του ὅμως ἦτο κενή !

Διασκευὴ Α. Δ.

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

ΦΙΛΗ ΜΟΥ. Προσεβλήθην ἀπὸ ἐλώδεις πυρετούς. Τί ἐνοχλητικὴ καὶ ἐξαντλητικὴ ἀσθένεια. Μοῦ ἔχει συντρῴψει ὅλας τὰς δυνάμεις, σὰν νὰ εἶμαι πρὸ μηνὸς ἀσθενής, Ἐλπίζω νὰ περάσουν γρήγορα μὲ ἀφθόνους δόσεις κινίνου: Πλησιάζουν ἤδη δύο μῆνες ποῦ ἔφυγες καὶ σκέπτομαι μὲ λύπην ὅτι ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἔτσι καὶ ἐφέτος, ἤλθες καὶ ἀπῆλθες σὰν σκιά, σὰν ἕνα φάντασμα τὸ ὁποῖον βλέπει κανεὶς γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ ἔπειτα τὸ χάνει. Τί φρικώδης καταδίκη. Ἴσως νὰ εἶνε ἡ τιμωρία μου γιὰ τὸ κακὸν ποῦ σοῦ ἔκαμα καὶ σοῦ ἐνέπνευσα ἕναν ἔρωτα ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ σὲ κάμῃ νὰ χάσῃς πολλά, ἀκόμη καὶ τὴν ὑγείαν σου. Εὐτυχῶς ὅλα παρῆλθον. Τώρα βαδίζεις τὸν δρόμον σὸυ ἤρεμος καὶ τὸ παρελθὸν λίγο λίγο ἐξαλείφεται ἀπὸ τὴν ψυχήν σου, γιὰ νὰ σὲ ἀφίσῃ καμμιὰ ἡμέρα τελείως ἡσυχον.Φίλη μου, ἄμα ἐπανέλθῃς κάποτε θὰ θελήρῃς νὰ μ' ἐπανίδης ; ἀμφιβάλλω. Σ' ἐλύπησα πολὺ ἐρέτος.Τὸ γνωρίζω.Καὶ ὁ σύνδεσμός μας ὁ ὁποῖος κρατιέται ἀπὸ μία κλωστὴ κινδυνεύει νὰ κοπῇ. Καὶθὰ κοπῇ.Ἴσως μόνον μὲ τρόπον γλυκύτερον καὶ μαλακώτερον καὶ ὄχι τόσον σκληρὸν ὅπως ἄλλοτε. Μὲ πολλὴν ἀγάπην Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ.

—Ἕνας νέος 19 ἐτῶν ποῦ δὲν ἔχει ἀκόμη συναντάσῃ τὸν ἔρωτα ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με μορφωμένα κορίτσια ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε Νίκον Ἔξαρχον Βερτεκὸπ Μακεδονίας.

—*Ria* σᾶς ψηφίζω, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ γνωρίσετε διεύθυνσιν. Ἐρρίκος Χριστόπουλος.

—Ἀγράμπελη.Ἀνταποδίδων ψῆφον εὐχαριστῶ. Χρίστόπουλος.

—«Μὴ μὲ λησμόνει». Δὲν εἶσθε Μαρ. Σ. Χαιρετισμοὺς στὸ Ε. Ἐρρίκος Χριστόπουλος.

—Φιόρο Λεβάντε. Ἀλληλογραφεῖτε ; Χριστόπουλος.

—Ἕνα παιδὶ ποῦ μόνο πίκρες μέχρι τώρα ἔννοιωσε ζητάει λίγη ἀνακούφισι στὴν ἀλληλογραφία με πονόψυχα καὶ μορφωμένα κορίτσια. «Φτωχὸπαιδο» «Σφαῖρα».

—Ἀπὸ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας προτιμῶ, τὸ Ἄνθος τῆς Ἰωνίας καὶ ζητῶ τὴν ἀλληλογραφίαν της. Γ. Σύδης Καρδαμύλην.

—Τρελλὴν Παγκρατιώτισσαν. Σᾶς χαρίζω μιὰ ὁλόχρυση ψῆφο γιὰ τὸν ὡραῖον σας χαρακτῆρα. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; γράψατε. Γιῶργον Ξύδην Καρδαμύλην.

—Γνωρίζω εἰς τοὺς μστ' ἐμὲ ἀλληλογραφοῦντας ὅτι ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε στὸ p. r. Καλάμας, Μενεξές,

—Μαρία Λάζου καὶ Ἄρταν Κουτρουμπῆ. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου. Μενεξὲς p. r. Καλάμας.

—Χρυσόλευκη. Διατὶ σιωπᾷς ; Μενεξές.

—Δύο νεαρὰ ναυτάκια ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας 17-19 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε Ε. Μπαλαφούτην, Ι. Σταματίου, Διεύθυνσιν ἐξοπλισμοῦ Ναύσταθμον.

—Συργιανὲ Βράχε. Εὐχαριστῶ διὰ ψῆφους ποῦ χαρίσατε, δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ ἀλληλογραφήσω, Συριανὴ Ὀρφανοῦλα.

—Λεωνίδα Ψ. Εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ ψῆφον σας, «Συγριανὸ Διαβολάκι».

—Ἀλληλογραφῶ, μὲ κορίτσια μορφωμένα. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Χῆραι. Χρῆστος Σακαλῆς p. r. Ἀθῆναι.

—Τρελὴ Παγκρατιώτισσα. Ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ σας ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰδικόν μου σᾶς προσφέρω μαζὺ μὲ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ψῆφον μου, καὶ ζητῶ γνωριμίαν καὶ ἀλληλογραφίαν ἂν θελήσετε. Γράψατε Μαγευτικὸν Ἄνθος Κολοκοτρώνη 46 ' θῆναι.

—Σὲ κείνη ποῦ μὲ νοιώθει· Σᾶν βρύσης νερὸ κύλισε ἀπ' ἐμπρός σου μιὰ ἀλησμόνητη ζωὴ καὶ ξέχασες σᾶν γυναῖκα καὶ σὺ τοὺς ὅρκους σου καὶ τὰ φιλιά σου καὶ δὲν θυμᾶσαι πιὰ πῶς τώρα ἀληθεύουν ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἔλεγα... Μὰ γιὰ θυμήσου ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο παράθυρο στῆς νύχτας τὴ σιγαλιὰ πόσα μοῦ ἔλεγες! Καὶ ὅμως ἐγὼ παντοῦ καὶ πάντοτε σὲ βλέπω ἐμπρός μου.... Ναπολέων Στεφανόπουλος Ἀθῆναι.

—Ἀγραμπέλη, πῶς δύνασαι νὰ χαρακτηρίζῃς ἄνδρα πρὶν γνωρισθῆς μαζύ του ; Ἔσο βεβαία ὅτι θὰ βρεθῇ καὶ ὁ ἰδικός σου κατακτητής, Ἰούλιος Μπρεντζεφόρτ.

—Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας μόνον ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος. Διεύθυνσις:Ἐρωτολάτρην p. r. Θεσσαλονίκην.

—Χρυσοῦλαν Λ. Θ. ἢ Φούλαν Κ. Ἀδίκως παραπονεῖσαι ὅτι δὲν σοῦ γράφω. Εἰς τὴν διεύθυνσιν ποῖ μοῦ εἶχες γράψει δηλαδὴ *Poste restante* καὶ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἔγραψα ἐκτενεστατα, πιθανὸν νὰ μὴν παρελάβατε καὶ ἑπομένως ἄμα κατεβῆτε κάτω ζητήσατε ἐκ τοῦ ταχυδρομείου. Σὰς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε καὶ διατηρῶ καὶ θὰ διατηρήσω τὰ ἴδια αἰσθήματα διότι πᾶν ὅτι σοῦ ἔχω εἰπεῖ ἦτο πάντοτε ἀληθές. Μὲ πολλὰ φιλιὰ Α,

—Ναυαγὲ Ἀλεξάνδρου. Εὐχαριστῶ. Τὴν συμβουλήν σας κάποτε ἠκολούθησα, ἀλλὰ ματαίως!... Παντοῦ ψευτιὰ καὶ ὑποκρισία. Γι' αὐτὸ προτιμῶ τὴν μοναξιά. Νησιωτοποῦλα.

—Δέχομαι ἀλληλογραφίαν μέσῳ «Σφαίρας» Ροδόλφος.

—Ξένος 25 ἐτῶν σοβαρὸς καὶ εὐκατάστατος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἕως 22 ἐτῶν. Σκοπὸς θὰ γνωρισθῇ. Γράψατε Π. Παταγεωργίου Καφενεῖον, Παρθενὼν Ὁμόνοια Ἀθῆναι.

—Μαρίνα.Πάντα σε θυμοῦμαι καὶ σ' ἀγαπῶ. Γράφε μου τακτικά. Μάρκος.

—Δύο νεαροὶ χοροφύλακες τῆς κλάσεως 23 ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς Δ. Θράκης, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας 17-22 ἐτῶν, σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται Βόλου, Λαρίσσης, Θεσσαλονίκης, Ξάνθης, καὶ Σερρῶν. Γράψατε χοροφύλακα Εὐστράτιον Ματθαίου καὶ χοροφύλακα Φλέρ. Α. Β. Ἀστυνομικὸν σταθμὸν Ὀργάνης Κομοτινῆς Δ. Θράκης.

—Νεαρὸς σπουδαστὴς ζητεῖ νὰ σχετισθῇ μὲ χῆρας περιωπῆς οὐχὶ ἄνω τῶν 30 ἐτῶν, σκοπὸς εὐγενής. Γράψατε Ἵππαρχον p. r. Ἐντοῦθα,

—Νέος 20τῆς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Προσφυγοποῦλες καὶ Ἀθηναῖες οἱασδήποτε ἡλικίας, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Μίμης Μπιμπάκος p.r. Ἐνταῦθα.

—Ἡ Λιλιάνα εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς κ. Λεωνίδα Ψ., Ναυαγὸν Ἀλεξ. γιὰ τὰς ψῆφους των. Διεύθυνσίς της Μαλβίνα Νεκταρίδου p r. Θεσσαλονίκην.

—Ζητῶ νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ χῆραν ἢ ὑπανδρευμένην κυρίαν πολὺ πολὺ σοβαρὰν μὲ ἀδαμάντινον καὶ ἰδανικὸν χαρακτῆρα, ἀποκλείονται αἱ νεαραὶ καὶ αἱ ἄγουσαι ἡλικίαν κάτω τῶν 39 ἐτῶν. Διεύθυνσίς μου Ε. Τ, Καφενεῖον Ἀνδρούτσου ὁδὸς Ἑρμοῦ 166' Ἀθῆναι.

—Προτείνω ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας μορφωμένας. Ἀπογοητευμένον p.r. Θεσσαλονίκην.

—Νεαρὸς ἐπιστήμων μόλις εἰκοσιετραετὴς ζητεῖ ἀλληλογραφιαν μὲ δεσποινίδας μορφωμένας καλῶν οἰκονενειῶν ὡς καὶ Ἀρσακειάδας δι' ἰδανικὸν σκοπόν. Γράψατε «Ε.» θυρὶς 97. Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἀεροπόρε. Διέκοψα ἀλληλογραφίαν Ζαρκάδι (Κάστρ.) Οὔτε Κύριον δουλεύω οὔτε Μαμωνᾶ. Ἐκ θαυμασμοῦ προσφέρω ψήφους πρὸς ἀγνώστους μὴ ἐπιζητοῦσα γνωριμίαν των. Ἡ λαβωματιὰ σοῦ φέρνει πυρετὸν μὲ... παραληρήματα ! Ἀφελὴς εἶσαι μὴ φανταζόμενος νὰ ὑπάρχουν στὸ ἐξωτερικὸν ἀνεπτυγμέναι Ἑλληνίδες ! Ἀποσύρω τὸν... πέπλον ! Θλιμμένη Γοητεία—Γισμῶνδα.

—Προσφέρω δύο ψήφους εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς Φρανσίνης «Κρινόλευκο Ἀγόρι».

—Λουΐζα Ναζιώτου. Σᾶς χαρίζω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τέσσερας ψῆφους. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου ; «Κρινόλευκο Ἀγόρι».

—Χαρίζω τρεῖς ψῆφους στὸν Πλανήτη γιὰ τὸν ὡραῖο του χαρακτῆρα Βιολέττα Μπίστη.

—Σοβαρότατος Κύριος εὐκατάστατος ἐτῶν 33 ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ δεσποινίδας ἢ χήρας ἡλικίας μεταξὺ τῶν 28—35 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερώτατος γάμος. Γράψατε Π. Δαλίν. Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Δηλῶ τὴν διεύθυνσίν μου: Ἄνθος τῆς Ἰωνίας Πόστ-Ρεστάντ Θεσ)νίκην.

—Σόνια Ροβέρτου, συγγνώμην. Ἀπὸ τυπογραφικὸν λάθος μετεβλήθη ἡ λέξις φιλία εἰς φιλιό. Σᾶς γράφω, Γιούλης Ἄνθης.

—Μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση χαρίζουμε ἀπὸ ἕνα ψῆφο στὸ χαρακτῆρα τοῦ «ΡΕΜΒΑΣΜΟΥ» Αἶμας Δύσης, Γιάννης Δασαῖος.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Gion : Νέος μὲ ἕνα ἐυνατὸ χαρακτῆρα. Γιομάτος ἰδανικότητα γιὰ κάθε τι. Ποθεῖ νὰ ἀγαπηθῇ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ. Ἔχει πάντα τὴν πεποίθησιν πῶς δυὸ ἐρωτευμένες ψυχὲς μποροῦν νὰ βαδίσουν ποιὸ εὐτυχισμένα στὸ δρόμο τῆς ζωῆς των. Ὅποια νομίσῃ πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ ἐμφυτεύσῃ ἕνα ἔρωτα γιαμάτο ὠμορφιά, ἂς τοῦ γράψῃ στὰ Γραφεῖα τῆς «Σφαίρας»!

Φρασκουΐτα, (γραφεῖα «Σφαίρας): Ἐτῶν 15. Ὑψηλή. ξανθιὰ πάντα πρόθυμη καὶ γελαστή· Ὀρφανή, νοικοκυρούλα, εὐαίσθητη, εἰλικρινής, πονετική. εὐγενής, ἀφελής, ζηλιάρα, πεισματάρα, παραπονιάρα, ναζιάρα, καπριτσιόζα. Τῆς ἀρέσει νὰ τὴν ἀγαποῦν πολλοὶ χωρὶς ν' ἀγαπᾷ πανένα.

Χορταριασμένος τάφος, (23ον σύνταγμα, 6ος λόχος Κομοτινή):Ἐτῶν 23, Καστανός. Τ' ἀρέσει ἡ μποέμική ζωή. Λάτρης τοῦ ωραίου. εἰλικρινής, εὐγενέστατος, ἐρωτομανής. Πιστὸς στὴν ἀγάπη του.

Συνοργέικο ἀστέρι, (γραφεῖα «Σφαίρας») : Νέος 18 ἐτῶν μὲ μαῦρα ἐκφραστικὰ μάτια. Τολμηρός, πονετικός, λάτρης τῆς φύσεως. Τὴν γυναῖκα τὴν θέλει ἴσην πρὸς αὐτόν.

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ...

Πιστεύω σὲ ὅλα τὰ γλυκόλογά σου, ξεύρω πῶς τώρα μ' ἀγαπᾶς καὶ λυώνεις ἀπ' τὸν πόνον· τὸ βλέπω, καὶ τὸ πιστεύω... πῶς καὶ οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄνδρες γίνονται παιδάκια καὶ κλαῖνε κάποτε μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα... Μὰ ξεύρω πῶς μόλις νιώσῃς στὰ χέρια σου τὴν ὕπαρξίν μου, ὅσον καὶ ἂν σ'ἀγαπήσω, δὲν θὰ μπορέσῃ ἡ ἀγάπη μου νὰ σὲ συγκρατήσῃ· θὰ θυμηθῆς ἀμέσως πῶς εἶσαι ἄνδρας καὶ θὰ τρέξῃς νὰ χνατήσῃς μπροστὰ σὲ νέα θύματά σου· νὰ γιατὶ δὲν σ' ἀγαπῶ.... Γιατὶ εἶσαι ἄνδρας.

«*Ἰδιότροπος Μελαχροινὴ*»

ΓΙΑΤΙ ;

Γιατὶ μὲ βλέπεις γελαστὴ κ' εἰρωνικὰ μὲ δείχνεις;
Σύ, ποὺ σ'ἐνόμιζα πιστὴ γιατὶ φωτιὲς μοῦ ῥίχνεις;
Δύο χρόνια τώρα σ' ἀγαπῶ καὶ σήμερα τὸ νιώθω
Πῶς πλάνοεκρυβες σκοπὸ στὸν πειὸ ἀγνό μου πόθο.
Γιατὶ μὲ βλέπεις γελαστὴ καὶ εἰρωνικὰ μὲ δείχνεις;
Σύ ποὺ σ' ἐνόμιζα πιστὴ γιατὶ ματιὲς μοῦ ῥίχνεις;
Εἶσαι δὲν εἶσαι σὺ τρελλὴ γιὰ τὴν ἀλήθεια,
Ἐγὼ σοῦ πῆρα τὸ φιλὶ καὶ... λέγε παραμύθια.

Καρδίτσα ΣΤΑΘΗΣ ΛΟΥΠΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ ΤΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὦ! ἡ εὐτυχία ἤρθε πάλι στὴ ζωή μου. Ἡ ψυχή μου εἶναι γιομάτη τώρα ἀπὸ γαλήνη, ἡ ψυχή μου μοιαζει σὰν τὴν λίμνη Γεννησαρέτ.

Ἀγαπημένη, τὰ λόγια σου ποὺ εἶναι σὰν σταλαγματιὲς ἀπὸ χρυσάφι,τὰ ἀγαπημένη μου, τὰ λόγια σου ποὺ ὅταν κοιτῶν ἀπ' τάλικα πορφυρᾶ σου χείλη μοιάζουν σὰν τὴν βροχὴ ὁπου δροσίζει κάποια ἔρημο.., τρεῖς μέρες πέρασαν ὡς νὰ τὰ ξανακούσω, τρεῖς μέρες πέρασαν, γιομᾶτες ἀγωνία τέτοια, σὰν καὶ κείνη ποὺ τραβᾶει ὁ ὀδοιπόρος περιπατόντας τόσο πάνω στὴ σταχτερὴ νωθροῦ ἐλέφαντα τὴ ράχη καὶ μέσα στὰ πνιγηρὰ τῶν παραλιῶν μερῶν τοῦ Νείλου μεσημέρια...

Ναὶ Ντόρα! ναὶ γλυκεία μου ἀγάπη,ἡ ψυχή μου ἦταν γιὰ τρεῖς ἡμέρες πεθαμένη, ἡ σκέψη μου ὑπόφερε φριχτὰ κι' ἦταν ἕνα καταστρεμένο καραβάνι ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξί μου.....

ΔΩΡΗΣ ΡΕΝΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΕΥ ΘΥΡΙΔΟΣ

Λουΐζα Ναζιώτου, ἐπιστ. 12. Ἐμμελίνα, ἐπιστ. 9.*Poubée*, ἐπιστ 8. Ἄνθος Ἰωνίας, ἐπιστ 4.*Violet* ἐπιστ. 2.Τρελλ. Παγκρατιώτισσα, ἐπιστ. 2. Λεωνίδας Ψ, ἐπιστ. 2. *Ria*. Ἐσμεράλδα, Κάστωρ Ἰουδήθ, ἀνὰ μίαν.

Ὁ παραλήπτης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν δύο δραχμῶν δι' ἑκάστην ἐπιστολήν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Αιλὴν Νικολαΐδου. Συνδρομή σας ἐλήφθη. ***Γ. Γκαβάγ.*** Ἐνεγράφητε. ***Γ. Πολυχρονίσυ.*** Ἐνεγράφητε. ***Θ Λιαπ.***

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Ἐνῷ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ προκηρύσσονται διάφοροι διαγωνισμοὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ὡραιοτέρας Ἑλληνίδος, εἰς τὸ Παρίσι καταγίνονται νὰ εὕρουν τὸ ὡραιότερον σκυλλί, ἢ μᾶλλον τὴν ὡραιοτέραν σκύλλαν.

Εἰς τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν «*Sports*» δημοσιεύονται τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς διαγωνισμοῦ τῶν ὡραίων σκύλλων, ὁ ὁποῖος εἶναι κατὰ τοῦτο περίεργος: ὅτι εἰς αὐτὸν ἔλαβον μέρος μόνον ἀντιπρόσωποι τοῦ... ὡραίου φύλου, τῶν σκύλλων. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔλαβον μέρος 845... σκύλλαι. Μεταξὺ ὅλων ἡ ἁρμοδία ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ὡς ἀξίαν βραβεύσεως τὴν σκύλλαν τοῦ Γάλλου βουλευτοῦ Ζερμπὸν ὀνόματι Φλερέτ.

Ἡ Φλερέτ, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀντιπροσωπεύει τὸν ὡραιότερον τύπον τοῦ σκυλλικοῦ βασιλείου. Ἡ Φλερὲτ ὅμως δὲν εἶναι μόνον μία ὡραία σκύλλα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔξυπνη συγχρόνως. Ἡ ἀντίληψίς τις εἶναι τεραστία. Φαντασθῆτε, ὅτι ἔμαθε νὰ... καπνίζῃ πίπαν καὶ νὰ κρατῇ ἐφημερίδα εἰς τὸ διάστημα δύο ἡμερῶν. Ἕνα ἄλλο ἐπίσης σπουδαῖον προσὸν τῆς ὡραίας Φλερὲτ εἶναι καὶ τοῦτο, ὅτι ἔχει ἀποκτήσει πολυμελεστάτην οἰκογένειαν ὅλα της δὲ τὰ παιδιὰ εἶναι ἐφάμιλλα τῆς μητρός των στὴν ὡραιότητα καὶ στὴν ἐξυπνάδα.

Ἡ νικήτρια Φλερὲτ ἐν μέσῳ τῆς...
... οἰκογενείας της.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΚΥΛΛΩΝ

Ὅλοι οἱ σπόρτμαν τοῦ Παρισιοῦ ἄρχισαν νὰ περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὴν νικήτριαν Φλερὲτ καὶ νὰ τῆς ὑποβάλουν τὰ σέβη των, μερικοὶ μάλιστα φανατικοί.. σκυλλόφιλοι τῆς χαρίζουν καὶ διάφορα... δῶρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαγώσιμα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διάφορα Παριζιάνικα περιοδικὰ ἡ κίνησις διὰ τὴν ὡραίαν Φλερὲτ δὲν εἶναι ἀσήμαντος. Πολλὰ ἐδημοσίευσαν τὴν φωτογραφίαν της μὲ διαφόρους ἐνθουσιώδεις λεζάν, τῆς ὁποίας ἐὰν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ ἡ εὐτυχὴς Φλερὲτ ὡρισμένως θὰ τὸ ἔπαιρνε πολὺ ἐπάνω της.

Εἰς τὴν παραπλεύρως εἰκόνα ἡ νικήτρια Φλερὲτ ποζάρει ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας της. Τύχη ἀληθῶς ἐξαισία, τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευον ἴσως πολλαὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῶν Ἀθηνῶν.

ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΥΛΛΙΤΣΑ

Δὲν εἶσαι σὺ πονετική
σὰν ὅλα τὰ κορίτσα,
εἶσαι ναζοῦ κ' ἐπίμονη
καθὼς καὶ μιὰ σκυλλίτσα.

Ἔλα μαζύ μου τώρα πειά,
τὸ Λέαντρο νὰ ποῦμε,
προτοῦ σκύλλος γινῶ κ' ἐγὼ
καὶ σκυλλοφαγωθοῦμε.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΜΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟΝ

Ἀδρεφάκι Δήμαρχε,

Ἐν πρώτοις καὶ κύριον λάβε ὑπ' ὄψι σου ὅτι διατελῶ εἰς λίαν στενὰς σκέσεις μὲ τὴν παρθένο Μανιώ, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ πιτρέψω σὲ κανένα, μήτε σ' ἐμένα τὸν ἴδιο, νὰ τὴν κακομεταχειριστῇ. Ἐπειδὴς δηλαδὴς ἡ κοπέλλα σὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν εἰσβάλῃς σοκόμα στὸ Δημοτικὸ Μαιευτήριο, ἦταν ἀνάγκη ἐλόγου σου νὰ τὴν πάρῃς γιὰ λαϊκιὰ καὶ νὰ τὴν κατεβάσῃς μὲ τὸ κεφάκι τὰ σκαλιὰ τῆς Δημαρχίας; Ἐπειδὴς δηλονότι τὸ κορίτσι εἶν' ἐργατικὸ καὶ κάνει, ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ζήσῃ πᾶ νὰ πῇ μ' αὐτὸ πῶς πρέπει νὰ δέχεται καὶ καρπαξές; Δυὸ χεράκια τάχει ἡ κοπέλλα, τί θὲς νὰ σοῦ κάνῃ περισσότερο; Μὰ δὲ φταῖς ἐσύ, φταίω ἐγὼ ποὺ τὴ χειραφέτισα καὶ τὴν ἄφηνα νὰ ξενοδουλέψῃ. Μὰ πάλε τί νάκανα; Πάρα νὰ γίνω κανένας καταχραστὴς γιὰ κανένας οἰκοπεδοφάγος καλλίτερις νὰ δουλέψῃ ἡ Μανιώ. Ἀλλὰ μήμπως εἶναι προσβολὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα ἡ δουλειά; Ἀκόμη κ' ἐκείνη ἡ ἀφιλότιμη ἡ Εὔα ἐδούλευε στὸν παράδεισο, ἀπόδειξι ὁ διάβολος ποὺ τῆς πλέρωνε τὰ μερόδουλια κι' ὁ ἄντρας της ὁ Ἀδὰμ ποὺ τάγραφε στὸ τεφτέρι. Ἐξ ἄλλου ἅμα μιὰ κοπέλλα δὲν δουλεύει ξεφτίζεται καὶ πάει θράση. Τ' ἤθελες δηλαδὴς νὰν τὸ ρίξῃ στὸ ντεμπελίκι ἡ Μανιὼ καὶ νὰ κάθεται νὰ τραγουδᾷ τὸ Λέαντρο, ὅπως τὰ κορίτσα τοῦ Ἀρσακείου; Ἔγλεπε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ κ' ἐμένα ποὺ τάφερνα κομμάτι στενόχωρα στὴ δουλειά, ἕνεκα μερικὰ κοινωνικὰ καθήκοντα, καὶ τῆς καιγόταν ἡ καρδούλα. Κ' εἶχε δίκηο. Πῶς νὰν τὰ βγάνῃ πέρα τὸ σήμερης ἕνας ἄντρας ἄντας ἀνεβαίνει τὸ συνάλλαγμα; Σάμπως γίνονται κ' ἐκλογὲς νὰ βγοῦμε τσάρκα διαδήλωσι νὰ κονομηθοῦμε μιὰ σταλιὰ περὶ τσιγαράκια κι' γουβετσάδα; Δὲ γλέπῃς; Οἱ δημάρχοι μᾶς κολλήσανε σὰ βδέλλα καὶ δὲν τὸ κοννᾶνε ροῦπι. Ἔ, ρὲ κατάβρεγμα ποὺ μᾶς χρειάζεται, λέω γώ. Ἀλλὰ ποῦ νεράκι...

Ἂν εἶχα τίποτις ψιλὰ θ' ἄνοιγα κανιὰ τρυπα στὴ Μανιὼ νὰν τὰ φέρνουμε βόλτα. Ἀλλὰ γλέπεις μοῦ τάρπαξε οὖλα ἡ ντάμα σὰ νάτανε καταχραστής. Τὴ λουμινίθρα [της!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ἀλλοῦ κ' Ἐδῶ πέρα

Συζητοῦν γιὰ τὸν Τζαϊκὶ Κούγκαν:

— Εἶδες; Στὴν Ἀμερικὴ τὰ παιδιὰ γίνονται μεγάλοι.

— Καὶ στὴν Ἑλλάδα οἱ μεγάλοι γίνονται παιδιά.

Τῆς τύχης τὰ γραμμένα

— Τί σοῦπε λοιπὸν ἡ μάγισσα, γυναῖκα;

— Ὅτι θὰ ζήσω πολλά, παραπολλὰ χρόνια.

— Δὲν βαρύεσαι... Μὴν πιστεύῃς σ' αὐτὲς τῆς δυσειδαιμονίες.

Μιὰ πολὺ καλὴ χορεύτρια

— Εἶναι καταχραστὴς εἶχε ξοδέψει 40 ὁλόκληρες χιλιάδες γιὰ μιὰ χορεύτρια...

— Τὸ φῶς *τρωτ* βλέπεις.

Κριτικοὶ καὶ συγγραφεῖς

— Εἶδες; Ὁ Μωραϊτίτης ἔβαλε τὰ γυαλιὰ στοὺς κριτικούς.

— Ἴσως γιὰ νὰ παρατηρήσουν καλλίτερα τὸ ταξεῖδι στὴ σελήνη.

Στὸ βιβλιοπωλεῖον

— Ἡ δεσποινίς; Θέλετε κανένα διδακτικὸ βιβλίον;

— Μὰ... Ναί... τὴν «Γκαρσὸν» τοῦ Μαργκερίτ.

Μία ὑποδοχὴ

— Εἶδες τί ὤμορφα ποὺ ἐμίλησαν οἱ δήμαρχοι στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Τζαϊκὶ Κούγκαν;

— Σωστοὶ *Μούγκαν*.

Νέου εἴδους καταχρασταί

— Αὐτοὶ πάλιν οἱ καταχρασταὶ τῶν ἄρβυλῶν τοῦ στρατοῦ τί σοῦ λένε;

— Πραγματικῶς, καταχρασταὶ τῶν ἄκρων.

Περίεργος πενθερὰ

— Ἡ πεθερά μου, φίλε μου, ἔγινε δεκαεξασέλιδη.

— Τί λές, ἀδελφέ;

— Μὲ τρώει μὲ τὴ λίμα της κάθε μέρα.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

Ἡ πονηρίες τοῦ Χαχαμίκου

ΔΙΑ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟ ΝΟΙΚΙ ΤΟΥ

Εἶναι πρώτη τοῦ μηνὸς καὶ ὁ Χαχαμῖκος κοντεύει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, διότι γνωρίζει ὅτι σὲ λίγο θὰ ἀντικρύσῃ τὸν σπιτονοικοκύρη του καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει ὄχι τὸ νοῖκι νὰ τοῦ δώσῃ, ἀλλ' οὔτε δεκαράκι στὴν τσέπη του.

Ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ κλειδώσῃ καλὰ τὴν ἐξώπορτα, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἄσχετον ἂν καὶ αὐτὸς Ἰουδαῖος ἦτο, ἀρχίζει νὰ βηματίζῃ νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιό του, προσπαθῶν νὰ εὕρῃ μίαν διέξοδον. Ἀλλὰ δυστυχῶς κανεὶς συνδυασμὸς δὲν ἦτο δυνατός. Περὶ δανεικῶν οὔτε λόγος μποροῦσε νὰ γίνῃ.

Ξαναμμένος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Χαχαμῖκος ἐβγῆκεν ἔξω μήπως βρῇ κανένα φίλο του νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Σηκώνοντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῆς θείας προνοίας, εἶδε σ' ἕνα μπαλκόνι μιὰ ὑπηρέτρια ποὺ ἔπλενε νὰ χέρια της ρίχνοντας νερὸ ἀπὸ ἕνα κανάτι.

Ὁ Χαχαμῖκος ἔτρεξε γρήγορα κ' εὑρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Ἐκεῖνο ποὺ προσδοκοῦσε ἦλθε γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ἡ θεία πρόνοια, ὑπὸ μορφὴν κανατιοῦ, ἔπεσε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι στὸ κεφάλι του. Ὁ Χαχαμῖκος τὰ εἶχεν ὑπολογίσει ὅλα σὰν ἀστρονόμος.

Ἔτρεξεν ἀμέσως ἐπάνω κ' ἐζήτησε νὰ τὸν ἀποζημιώσουν γιὰ τὸ πάθημά του. Ἡ οἰκοδέσποινα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀστυνομία, μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἠπείλησεν ὁ Χαχαμῖκος, ἔβγαλεν ἕνα ἑκατόδραχμον καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Ο ΠΕΤΕΦΡΗΣ

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ἀπρίλης ἦταν κι' ἦταν Κυριακὴ
Σὰν πήγαμε στὸ ἔρημο ἀκρογιάλι
Καὶ δίπλα στ' ἄσπρο τὸ σπιτάκι ἐκεῖ
Στὸ στῆθος μου ἔγειρες τὸ ἐχνὸ κεφάλι.

Μεσ' στὴ βαθειὰ ἐκεῖ πέρα σιγαλιὰ
Κρυφοὺς μαρτύρους εἴχαμε μονάχους
Τὸ πέλαγος, τ' ἀνήσυχα πουλιὰ
Τὴ βάρκα τὴ μικρούλα καὶ τοὺς βράχους.

Καὶ τὴν ὡραία στιγμὴ τὴ μαγικὴ
Ποῦ σμίξαμε τὰ χέρια καὶ τὰ χείλη
Δὲν τὴ θυμᾶσαι; Ἦταν Κυριακὴ
Κι' ἤτανε δύσι ρόδινη τοῦ Ἀπρίλη

ΑΛΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ